

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40δς

Ἀθῆναι 13 Μαΐου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 24

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Αὐτὸ τοῦ ἔδωσε θάρρος. Ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος, ἡ Σούζη καὶ ὁ πατέρας
τῆς τὸν παρατηροῦσαν ἐξεταστικά, καὶ
ἀντίθετα ἀπ' ὅ, τι περίμεναν, ἀνακάλυ-
ψαν ὅτι ἡ φυσιογνωμία του φαίνεται
πὺ ἀγαθὴ καὶ πὺ ἐξυπνὴ ἀπ' ὅ, τι
τοὺς εἶχε φανεῖ στὴν ἀρχή.

Δίχως ἄλλο, ὁ μικρὸς μούτσος δὲν
ἦταν δυνάτῃ νὰ τοὺς φανῇ ὁμορφος
μὲ τὸ ἄπλυτο πρόσωπό του, τὰ χτέ-
νιστα καὶ μπερδεμένα μαλλιά του,
καὶ τὰ κουρέλια που φοροῦσε· μολα-
ταῦτα τὰ χαρακτηριστικά
του, τώρα ποὺ ἦσαν ἡρε-
μα, φαίνονταν ἀρκετὰ κα-
νονικά. Τὸ κάπως μεγά-
λο στόμα του ἄφηνε νὰ
φαίνεται μιὰ διπλὴ σειρὰ
ἀπὸ κατὰλευκα δόντια, ἡ
μύτη του ἦταν μακριὰ
καὶ λεπτή, τὸ μέτωπό του
ἀρκετὰ ψηλό, παρ' ὅλο
ποὺ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ
ἴδῃ κανεὶς κάτω ἀπὸ τὶς
τοῦφες τῶν μαλλίων ποὺ
τὸ σκέπαζαν, τέλος τὰ
μάτια του, ἐξαιρετικὰ με-
γάλα καὶ βαθιά, ἔδειχναν
πραγματικὴ ἐξυπνάδα, καὶ
τὴ στιγμὴ μάλιστα ἐκεί-
νη, εἶχαν πάρει μιὰ
πραγματικὰ γλυκεῖα καὶ
ἡρεμὴ ἔκφραση.

Ὁ πατέρας τῆς Σού-
ζης αἰστάνθηκε μεγάλῃ
ἐκπληξῇ.

Ἀπλῶσε τὸ χέρι του
καὶ τράβηξε τὸ παιδί κον-
τά του.

— Πῶς σὲ λένε; τὸν
ρώτησε.

Μὲ βαθεῖά καὶ σοβαρὴ
φωνή, ὁ μικρὸς ἀπάντησε:

— Γιάννη.
Ὁ ἐπιβάτης χαμογέλασε.
— Γιάννη, ναί, τὸ ξέρω, ἀλλὰ τὸ
ἄλλο σου ὄνομα;
— Δὲν ξέρω.
— Πῶς δὲν ξέρεις; Δὲν γνωρίζεις
τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σου καὶ τῆς μη-
τέρας σου;
— Ὅχι, ἔκανε ἀπλὰ ὁ μικρὸς μού-
τσος.
— Ὡστε, εἶπε μὲ κάποια ἐκπλη-
ξῇ ὁ πατέρας τῆς Σούζης, ἔλος ὁ
κόσμος ἐδῶ-πέρα δὲν σὲ ξέρει, δὲν

σὲ φωνάζει παρὰ μονάχα Γιάννη;
— Ὅχι δά, εἶπε τὸ παιδί. Μὲ φω-
νάζουν καὶ «Εἰρηνικό».

— Εἰρηνικό; ἐπανελάβε ἡ Σούζη.
Καὶ γιατί;

— Δὲν ξέρω. Γιὰ νὰ μὲ κορσιδέ-
φουν, βέβαια.

— Εἶναι λοιπὸν παρατσούκλι;

— Ἔτσι φαίνεται.

— Δὲν τὸν λένε λοιπὸν Εἰρηνικό
τὸν καπετάνιο τῆς μπρατσέρας;

— Ὁ, ὅχι, ἀπάντησε ὁ Γιάννης.
Αὐτὸν τὸν λένε Μαθιὸ Μπρινιόν.

— Ὡστε λοιπὸν, ρώτησε τὸ κορι-
τσάκι, ὁ καπετάνιος δὲν εἶναι ὁ πα-
τέρας σου;

Μὲ τὴν ἐρώτηση αὐτὴ τὰ ἡμέρα
μάτια τοῦ μικροῦ μούτσου
ἄλλαξαν ἔκφραση καὶ ἔγι-
ναν ἄγρια· ἔστριψε καὶ
καίταξε πίσω καὶ μὲ σφι-
γμένα δόντια εἶπε:

— Ὅχι, ὅχι, ὁ καπε-
τάν-Μαθιὸς δὲν εἶναι πα-
τέρας μου.

Καὶ καθὼς ἡ μικρὴ τὸν
ρώτησε ἂν ἦταν τουλά-
χιστο συγγενὴς του, ἀ-
πάντησε:

— Ναί, εἶναι μπάρ-
μπας μου.

— Καὶ αἱ γονεῖς σου;
ρώτησε ὁ ἐπιβάτης. Ὁ
πατέρας σου; Ἡ μάνα
σου;

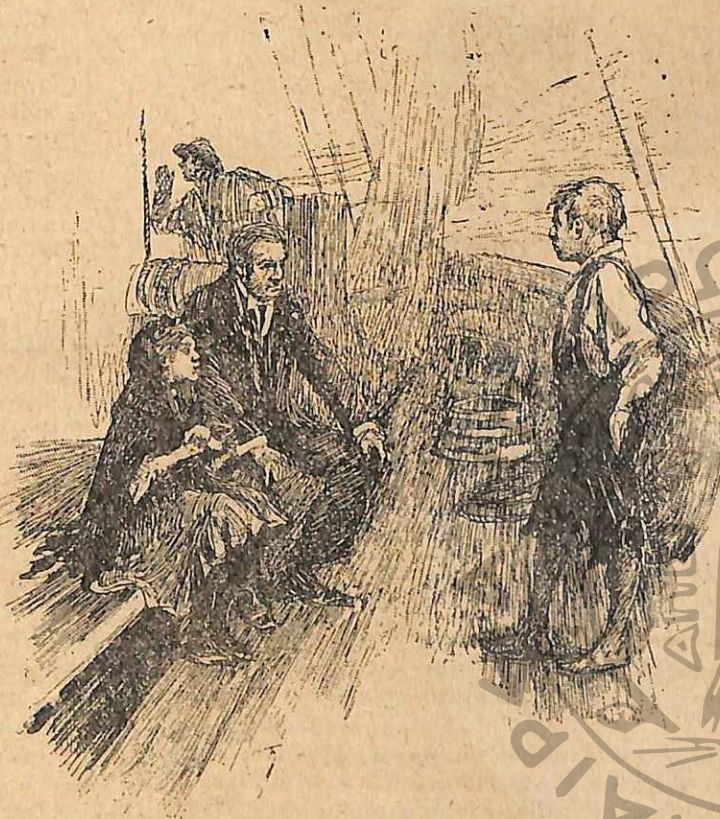
Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ θά-
λεγε πῶς ξένισε τὸ παιδί,
ποὺ ἔμεινε σιωπηλὸ καὶ
φάνηκε νὰ ψάχνῃ στὴ
μνήμη του, σὰν νὰ γύ-
ρευε νὰ βρῇ καμμιὰ μα-
κρινὴ ἀνάμνηση.

Ἐπιτέλους ὕστερα ἀπὸ
λίγα λεπτά, εἶπε:

— Δὲν ξέρω.

— Δὲν τοὺς γινώριζες
λοιπὸν ποτέ σου; ρώτησε
ἡ Σούζη.

«Δὲν ἀποτελεῖωσέ τὴ φράση του· μὰ ἡ ἄστραπὴ ποὺ πέρασε
ἀπὸ τὰ μάτια του...» (Σελ. 278, στ. α'.)

Και πάλι ο μικρός φάνηκε να σκέπτεται λίγα λεπτά κι' ύστερα έκανε μ' απογόρευση:

— Ποτέ. Δεν θυμάμαι κανέναν άλλον από τον μπάρμπα μου τον Μαθιό.

— Κακόμοιρο όρφανό, ψιθύρισε συμπνετικά ο επιβάτης, κι' ύστερα πρόσθεσε: Λοιπόν είναι θετός σου ο Μαθιός Μπρινιόν; Και αυτός σε μεγάλωσε;

Ο Γιάννης έγνεψε ναι με το κεφάλι του.

— Και, είπε ή Σούζη, δεν τον αγαπάς;

— Όχι, όχι, καθόλου;

Αυτά τὰ τρία λόγια είπώθηκαν από το μικρό μούτσο με τὰ δόντια σφιγμένα και με φανερή έκφραση μίσους.

— Όστόσο αυτός σε ανύστησε, είπε μαλακά ή μικρούλα. Θά έπρεπε λοιπόν να τον αγαπάς. Ίσως να μην είσαι πάντα καλός μαζί του. Άν ήσουν όμως φρόνιμος, υπάκουος, άφροσιωμένος, μπορεί κι' αυτός να φερνόταν καλύτερα μαζί σου. Το δοκίμασες ποτέ;

Ο Γιάννης απάντησε απότομα:

— Δεν μ' αγαπάει!

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Είμαι σίγουρος. Έπειτα, πρόσθεσε με βαθεία φωνή, ούτε κι' εγώ δεν τον αγαπάω.

— Γιατί; έκανε ο πατέρας της Σούζης. Είναι λοιπόν τόσο κακός μαζί σου;

— Κακός; ψιθύρισε ο μικρός μούτσος. Ω ναι, κύριε, είναι πολύ κακός μαζί μου, μάλιστα όταν έχει μεθύσει, κι' αυτό το παθαίνει σχεδόν κάθε βράδυ. Άλλά δε θά μεγαλώσω κι' εγώ; Και τότε...

Δεν αποτέλειωσε τή φράση του, μα ή άστραπή που πέρασε από τὰ μάτια του και ή έκφραση που πήρε το πρόσωπό του, έδωσαν στους επιβάτες να καταλάβουν αρκετά τί είχε να περιμένη ο καπετάν-Μαθιός από το παιδί αυτό, όταν θα μεγάλωνε και θα γινόταν άνδρας.

Τρομαγμένη κάπως από τὰ λόγια αυτά, ή Σούζη έμεινε για λίγες στιγμές σιωπηλή, κι' ύστερα είπε:

— Έστω, αλλά πρέπει να ξέρης ότι κάνοντας έτσι και γυρεύοντας άργότερα να εκδικηθής, θα γίνης κι' εσύ κακός σαν κι' εκείνον.

Η πρώτη σκέψη του Γιάννη ήταν νάπαντήση απότομα ότι λίγο τον έμελε αν θα γινόταν κακός, φτάνει να ξεθύμαινε για όσα είχε τραθήξει μα τὰ μάτια του αντίκρυσαν το χλωμό

και θλιμμένο πρόσωπο τής μικρής ξένης· έσκυψε το κεφάλι κι' έμεινε άμίλητος.

— Γιατί θέλεις να είσαι κακός, συνέχισε ο επιβάτης. Είμαι βέβαιος εγώ, πώς αν του έκανες πάντα το θέλημά του, θα σου φερνόταν καλύτερα. Όρίστε, μάς είπε ότι δε θέλεις να πηγαίνης στο σχολείο.

Ο Γιάννης χαμογέλασε θλιβερά.

— Στο σχολείο; είπε. Μα δε μ' έστειλε ποτέ του. Άν πήγαινα, θα είχα φίλους, θα είχα συντρόφους, ενώ τώρα είμαι πάντα μονάχος μου, δεν έχω κανένα.

Η απάντηση αυτή έκανε έντύ-

«Όρθιος με το σκούφο στο χέρι, ο καπετάν-Μαθιός περίμενε τους επιβάτες.» (Σελ. 278, στ. γ'.)

πωση στον επιβάτη. Λοιπόν ο καπετάνιος είχε πει ψέμματα, όταν διβεδαίωνε ότι ο Γιάννης δεν ήθελε να πάη στο σχολείο;

— Ο θεός σου κάνει άσχημα να μη σε στέλνει στο σχολείο, είπε, και αν σε στέλνει, κάνεις πολύ άσχημα εσύ να μην πηγαίνης. Βλέπεις, παιδί μου, εκεί μονάχα θα μπορέσης να γίνης άνθρωπος. Δίχως άλλο θα γίνης καλύτερος, γιατί θα μάθης πολλά πράγματα που θα μορφώσουν το μυαλό σου και την καρδιά σου, και έτσι θα αισθάνεσαι λιγώτερο μονάχο τον εαυτό σου.

Στα λόγια αυτά ο Γιάννης έσκυψε το κεφάλι του και έμεινε λίγα λεπτά άμίλητος.

Όταν το ξανασήκωσε ήταν χλωμός.

— Λοιπόν, είπε με σφιγμένα δόντια, αυτό που ξέρω καλά είναι ότι θά είμαι πάντα κακός, κι' όσο θα μεγαλώνω, τόσο πιο κακός θα γίνωμαι, γιατί όσο θα ζω μαζί με τον μπάρμπα-Μαθιό, δεν θα μπορέσω ποτέ να πάω στο σχολείο.

Το πρόσωπό του, πήρε πάλι τήν κακή του έκφραση και οι γροθιές του σφίχτηκαν άπειλητικά.

— Βρέ Ειρηνική! Έ. Γιάννη! φώναξε εκείνη τή στιγμή ένας ναύτης, που γυρίζοντας το κεφάλι του αντίκρυσσε το μούτσο. Κύλα κατά δώ, έχουμε δουλειά.

Το παιδί άφησε τὰ χέρια του να πέσουν.

Για μια στιγμή έμεινε άκίνητος ώσαν να περίμενε να του μιλήσουν και πάλι το κοριτσάκι ή ο πατέρας του. Μα ούτε ε επιβάτης ούτε ή κόρη του είπαν λέξη. Είδε μονάχα χοντρά δάκρυα να κυλούν στα μάτια τής Σούζης, κι' αυτό του έκανε πολύ κακό.

Καθώς λοιπόν εκείνοι εξακολουθούσαν να σιωποῦν, άπομακρύνθηκε με σκυφτό το κεφάλι, και τόσο άφηρημένος ώστε δεν άκουσε το ναύτη που τον ξαναφώναξε κι' έφαγε πάλι τήν κατσάδα του από τον καπετάν-Μαθιό.

Ήταν όμως σε τέτοιο σημείο επηρεασμένος από τὰ τελευταία λόγια του επιβάτη, ώστε για πρώτη φορά ίσως από τότε που θυμόταν τον εαυτό του, άφησε το θείο του να τον δείρη δίχως να βγάλη μια φωνή και χωρίς καν να δοκιμάση νάντισαθῇ.

Μονάχα, λίγη ώρα, άργότερα, όταν τέλειωσε τήν δουλειά του, πήγε και στάθηκε στο κατάστρωμα, κοντά στη σκάλα, με τήν έλπίδα να ιδῇ και πάλι για τελευταία

φορά τον επιβάτη και το κοριτσάκι τή στιγμή που θάποδιβάζονταν.

Η μπρατσέρα είχε τώρα αλλάξει κατεύθυνση και διευθυνόταν προς τή στεριά.

Σ' όλο το διάστημα αυτό ή Σούζη κι' ο πατέρας της δεν κουνήθηκαν από τή θέση τους. Και έμειναν καθισμένοι εκεί, ως τή στιγμή που ή Χελιδόνα έπλεύρισε στο μώλο κι' έρριξε άγκυρα. Άμέσως στήθηκε και ή σανίδα που θα χρησίμευε για πέρασμα.

Όρθιος, με το σκούφο του στο χέρι, ο καπετάν Μαθιός περίμενε τους επιβάτες του στην αποβάθρα, ενώ οι ναύτες κατέβαζαν τὰ πανιά.

Ο πατέρας τής Σούζης τον ρώ-

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΔ'.

Η Λούση έγινε καλά. Ξανάχτισαν και το καμένο κίосκι, το βάφτισαν «Λούση», κι' αποφάσισαν να το εγκαινιάσουν με μια μεγάλη γιορτή.

Καθένας έχει το δικαίωμα να προτείνει μια ιδέα κι' ή μαμμά του Γεώργου θάποφασίση. Η Λούση προτείνει μια κινηματογραφική παράσταση—δεκτή. Ο Γεώργος φωταφίες και πυροτεχνήματα—άπορρίπτεται μην έχουμε πάλι τὰ ίδια... Ο Πετράκης μια πρωτότυπη διακόσμηση του κίосκιού με λουλούδια, μπομπόνια και φρούτα, για να παίρνη κανένας μόνος του, τι του άρέσει—δεκτή. Ο Τοτός σκοποβολή με ψεύτικο τουφεκάκι—δεκτή. Ο Γεώργος, πάλι, λαχείο—δεκτή. Ο θεός Κωστής χορό με κοτιγιόν—δεκτή. Κι' οι ιδέες παίρνουν τέλος. Δεν χρειάζεται τίποτ' άλλο.

Ο Πετράκης κι' ο Γεώργος στέλνουν στην πόλη ένα προσκλητήριο γραμμένο έτσι:

Τι δεσπινής Παβλίνα κι γονίς τις παρακαλοῦντε να παραβρεθούν στί μεγάλη γιορτή του κίосκ' ιού. Ο μπαμπάς κι μαμμά του Γεώργου θά χαρούν πωλεινά τους ιδούν καθώς κι Λούσι κέ μίς Πετράκης, Γεώργος. — Υ. Γ. Θάδεια σκεδάσου με πωλεινί.

Μ' όλες τις φοβερές του άνορθογραφίες, το γραμματάκι αυτό έγινε δεκτό με μεγάλη χαρά. Άμέσως ο μπαμπάς κι' ή μαμμά του Πετράκη αποφάσισαν να πάνε στο χωριό με τήν Παυλίνα, γιατί πολύ είχαν επιθυμήσει το λιχουδάκη τους. Κι' έγραψαν στη γιαγιά να τους ετοιμάση κάμαρα.

— Θα με γνωρίση, μαμμά, ο Πετράκης; ρωτά ή Παυλίνα.

— Και γιατί δε θα σε γνωρίση; Σά νάχατε, βλέπεις, να ιδωθῇτε χρόνια.

— Μα θα μ' αγαπά έμένα, τώρα που έχει τή Λούση;

— Τι λές εκεί! Έσένα να μην αγαπά, τήν άδεροφούλα του;

— Κι' αν κάμω λάθος, μαμμά, και φιλήσω αντί για τον Πετράκη, κανέν' άλλο άγόρι;

— Έτσι σ' όλο το ταξίδι.

— Νά τος! νά τος! φωνάζει ή Παυλίνα καθώς φτάνει το τραίνο στο σταθμό.

Και πηδᾷ εὐθύς, για να φιλήση πρώτη τον άδεροφούλη της. Ο μπαμπάς τὸν σηκώνει ύστερα τήν άγκαλιά του και τὸν παρουσιάζει στή μαμμά νὰ τὸν φιλήση.

— Ίδές πώς μεγάλωσε ο Πετράκης μας! τῆς λέει.

— Έλπίσω νάβαλε και μυαλό, λέει ή μαμμά.

Ο Λιχουδάκης όμως σωπαίνει, γιατί ξέρει καλά πώς δεν φρονίμεψε ακόμα όλωςδιόλου...

Τὰ γέρικα μάτια μου πρὶν νὰ τὰ κλείσω, Σας θέλω τριγύρω μου νὰ σᾶς μιλήσω. Μικρά μου έγγονάκια, παιδιά τῶν παι-

Χαρά και καμάρι και φῶς τῶν ματιῶν μου!

Έλάτε στο πλάι μου, καθήστε κοντά μου.

Έσείς στο προσκέφαλο και σεις στα γόνατά μου

Μέσ' στ' όμορφο δειλί που πάει για

Και μέσ' στη γαλήνη που απλώνει στη

Αθῶα σάν τ' άρνάκια, λευκά σάν τὰ

Στο γέρο Χειμώνα του ήλιου άχτίνα, Σάν τ' άπειρα λουλούδια του κήπου

Διπλά νὰ εὐδιάζετε, σφιχτά νὰ ένω-

Μαζί νὰ σκορπάτε τῆς Νειότης τὰ

Μαζί και στο δρόμο που χάραξε ή

Μαζί νὰ λαλείτε γλυκά σάν τ' άηδό-

Μεγάλο καλό στη ζωή μας ή όμόνοια. Χαρά κι' Εὐτυχία σε κάθε σας βήμα

Τιμή και όγεία και δόξα και χοήμα Μ' αν τύχη μια θλίψη και μια στενα-

Μικρά και μεγάλα κορίτσια κι' άγόρια, Γαλάτσια και μαῦρα ματάκια ένω-

Μαζί σάν σᾶς βλέπω νὰ κλαίτε θλιμ-

Θὰ τρέμει ή ψυχή μου ως τρέμουν τ'

Νὰ μην σᾶς χωρίσουν ανθρώπινα χέ-

Μπαίνουν όλοι στο αυτοκίνητο και σ' ένα τέταρτο φτάνουν στο χτήμα.
— Παππού! γιαγιά! ήρθαμε!

Καινούργια ἀγκαλιάσματα και φιλία.

Είναι όμως άργά. Οί ταξιδιώτες, πεινασμένοι και κουρασμένοι, κάθονται άμέσως στο τραπέζι. Και σέ λίγο είναι όλοι στα κρεβάτια τους. Ο Πετρόκης θά κοιμηθῇ με τὴ μαμμά του κι' ἡ Παυλίνα με τὴ γιαγιά της. Τί χαρά!

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωτὶ-πρωτὶ, ὁ Πετρόκης βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ φίλου του. Καὶ τοῦ φωνάζει:

— Έ! Γεώργιο! ξύπνα!... Ἀκόμα κοιμάσαι;... Ἦρθαν! Ἦρθαν!

— Έλα νὰ σὲ παρουσιάσω στὴν ἀδερφή μου τὴν Παυλίνα!

Ο γιατρός, πού τὸν σήκωσαν τὴ νύχτα νὰ ἰδῇ ἕναν ἄρρωστο καὶ τοῦ λείπει ὕπνος, θυμώνει:

— Ποὺς ξεφωνίζει ἔτσι καὶ δὲ μ' ἀφίνει νὰ κοιμηθῶ;

Ο Γεώργιος όμως διασκελίζει τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς του, πού εἶναι στὸ ἰσόγειο, κι' ὁ Πετρόκης τὸν παίρνει καί, χωρὶς πολλὰ-πολλὰ, τὸν πάει ἴσια στὴν κάμαρα τῆς ἀδερφῆς του.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα τὴ χτενίζουν κι' ἡ μικρὴ ντρέπεται λιγάκι. Θὰ προτιμοῦσε νάταν ντυμένη καὶ χτενισμένη στὴν ἐντέλεια γι' αὐτὴ τὴν παρουσίαση. Ἀδιάφορο! ὁ Γεώργιος με τὸ παχουλὸ του γελαστὸ μουτροῦνι τῆς φαίνεται τόσο καλός. Τὰ παιδιὰ φιλοῦνται. Ἡ γνωριμιά ἔγινε.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

ΛΑΪΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ο γέρος, πού ἦταν καλόκαρδος, τὴ λυπήθηκε καὶ διάταξε τὸ κοπανάκι νὰ σταματήσῃ. Καὶ καθὼς ἔκεινο ἔπαψε τὸ χορὸ καὶ γύρισε στὰ χέρια του, ἡ γριά πού εἶχε νομίσει πὼς θὰ πέθαινε ἀπὸ τὸ ξύλο, ἄρχισε νὰ γκρινιάζῃ τὸ γέρο τῆς πὼς βάλθηκε νὰ τὴν ξεκάνῃ καὶ πὼς τῆς εἶχε πεῖ φέμματα πὼς ἔφρχε κι' αὐτὸς ξύλο ἀπὸ τὸ κοπανάκι.

— Μὴν εἶσαι κουτὴ, νά, κοίταξε νὰ πιστέψῃς: Καὶ λέγοντας ἔτσι, ὁ γέρος σήκωσε τὸ πουκάμισό του, καὶ τότε ἡ γριά εἶδε τὴ ράχη του πού ἦταν κατάρμαυρη ἀπὸ τὸ χορὸ τοῦ κόπανου.

Τὸν λυπήθηκε κι' ἀμέσως, βογκώντας ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς, κοπάνισε κρεμμύδια με ἄλατι, καὶ μ' αὐτὰ ἔκανε δυὸ καταπλάσματα: τὸ ἕνα τὸ ἔβαλε στὴν πλάτη τοῦ γέρου τῆς, καὶ τὸ ἄλλο τῆς τὸ ἔβαλε ὁ γέρος στὴ δική της.

Ἔτσι καὶ οἱ δυὸ πλκστρωμένοι με τὰ κρεμμύδια, ξαπλώθηκαν στὸ κρεβάτι, μὰ πού νὰ κλείσουν μάτι ἀπὸ τοὺς πόνους τους! Ὁλόενα βογκολογούσαν, ἄχ, ἔκανε ὁ γέρος, ὦχ, ἔκανε ἡ γριά.

Τῆς γριάς τὰ βογκητά, πού ἦταν πιδ πολλὰ καὶ πιδ δυνάτὰ, κοπήκανε ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ γέρος τῆς εἶπε γλυκόλογα:

— Ἠσύχασε, γριά, καὶ τὴν καίλα καὶ τοὺς πόνους πού δοκιμάσαμε οἱ δυὸ μας ἀπόψε με τὸ κοπανάκι, θὰ τοὺς δοκιμάσουν πιδ πολὺ ὁ πεταλωτὴς καὶ ὁ γανωματὴς κι' ἔτσι θὰ

ἔχουμε τὸ γαῖδαρό μας νὰ μᾶς βγάζῃ φλωριά καὶ τὸ ταψί μας φαγιά. Κοιμήσου ἡσυχῇ καὶ παρηγορημένη.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωτὶ-πρωτὶ, ὁ γέρος, κρατώντας τὸ κοπανάκι, πῆγε στὸν πεταλωτὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Δώσε μου τὸ γαῖδαρό μου, γιατί θὰ μετανοιώσῃς.

— Γέρο, δὲν εἶσαι καλά, πῆγαινε στὸ καλὸ καὶ ἄφησέ με ἡσυχῇ νὰ κάνω τὴ δουλειά μου.

— Καλά, τοῦ λέει ὁ γέρος, τώρα θὰ ἰδῇς! Καὶ πρόσταξε τὸν κόπανο νὰ χορέψῃ, στὴ ράχη τοῦ πεταλωτὴ μάλιστα.

Ο πεταλωτὴς ἄρχισε νὰ σκούζῃ:

— Γέρο, πὲς τοῦ κόπανου νὰ σταματήσῃ, καὶ νὰ σοῦ φέρω τὸ γαῖδαρο.

— Ὅχι, ἂν δὲν μοῦ τὸν φέρῃς πρῶτα.

Ἔτσι ὁ πεταλωτὴς ἀναγκάστηκε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ πάῃ στὸ βάθος τῆς αὐλῆς τοῦ μαγαζιοῦ του, νὰ πάρῃ καὶ νὰ φέρῃ στὸ γέρο τὸν Φλωριά καὶ δίνοντάς τον τοῦ εἶπε:

— Δώσε διαταγὴ γρήγορα στὸν κόπονο νὰ σταματήσῃ, γιατί κοντεύω νὰ τωριαστῶ ἀπ' τὰ κτυπήματά του.

Ο γέρος, ἀφοῦ πῆρε τὸ γαῖδαρο, εἶπε στὸν πεταλωτὴ.

— Μὴ βιάζεσαι, θὰ κάνω καὶ δοκιμὴ, γιατί τοῦτο τὸν τελευταῖο καιρὸ φοβήθηκε τὸ μάτι μου ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ καθὼς ἔλεγε αὐτὰ, χτύπησε τὸ γαῖδαρο στὰ καπούλια, καὶ μόνο δταν ἐκεῖνος πέταξε ἀπὸ τὰ ρουθούνια του δυὸ φλωριά, διέταξε τὸ κοπανάκι νὰ πάψῃ τὸ χορὸ.

Πῆρε τὸ γαῖδαρό του καὶ τρέχοντας γύρισε στὸ σπῖτι του καὶ ἄρχισε,

μόλις ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του, νὰ φωνάζῃ:

— Γριά, τὸ κοπανάκι μας θαυματουργήσε, πάρε τὸν Φλωριά μέσα, κι' ἐγὼ φεύγω γιὰ τὸν γανωματὴ νὰ φέρω καὶ τὸ ταψάκι. Καὶ μιὰ δυὸ ἔφτασε στὸν γανωματὴ.

Μὰ ἐκεῖνος, σὺν ἄκουσε τὸν γέρο νὰ τοῦ λέῃ πὼς τὸ ταψάκι πού τοὺς γύρισε δὲν ἦταν αὐτὸ πού τοῦ εἶχαν δώσει γιὰ γάνωμα καὶ γύρευε τὸ δικό του, ἄρχισε νὰ τὸν κοροϊδεύῃ ὅπως εἶχε περιγελάσει καὶ τὴ γριά.

— Καλά, τοῦ εἶπε ὁ γέρος, θὰ ἰδῇς! Καὶ πρόσταξε τὸ κοπανάκι νὰ χορέψῃ πεντοζάλη στὴ ράχη τοῦ γανωματὴ.

Σὲ λίγ' ἐκεῖνος φώναξε:

— Ἀμάν, γέρο, πὲς του νὰ σταματήσῃ.

— Ἀμάν, ξαμάν δὲν ἔχει, θὰ σταθῇ ἅμα μοῦ δώσης τὸ ταψί μου, ἀλλοιῶς θὰ χορεύῃ στὴ ράχη σου ὅσο θέλω ἐγὼ ὅλους τοὺς χορούς.

— Τὸ ταψὶ δὲν τὸ ἔχω ἐγὼ, τὸ ἔχει ὁ ταμίας τοῦ παλατιοῦ. αὐτὸς μ' ἔβαλε νὰ διαλαλήσω ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι σας πὼς γανώνω χαλκώματα, καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ ταψὶ πού σὰς ἔδωσα γανωμένο.

— Δὲν τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτὰ, σὺ πού τὸ ἔδωσες στὸν ταμία, νὰ πᾶς νὰ τὸ φέρῃς, καὶ ὡς πού νὰ τὸ βάλω στὸ χέρι μου, ὁ κόπανος θὰ κοπανίξῃ στὴν πλάτη σου.

Τί νὰ κάνῃ ὁ δόλιος ὁ γανωματὴς, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸν ταμία, καὶ σὺν τὸν ἀντίκρουσε, τοῦ εἶπε με κομμένη φωνή:

— Ἀφέντη, λυπήσου με καὶ δώσε τὸ ταψὶ τοῦ γέρου γρήγορα, γιατί χάθηκε ὁ μαῦρος.

Ο ταμίας ἔκανε τάχα τὸν ἀνῆξερο καὶ εἶπε πὼς δὲν ἔχει ἰδέα.

Ο γέρος, πού βιαζόταν νὰ πάρῃ μιὰ ὥρα ἀρχύτερα τὸ ταψί του, εἶπε τοῦ γανωματὴ:

— Πὲς στὸν ταμία, νὰ στὸ δώσῃ γρήγορα, ἀλλοιῶς θὰ δοκιμάσῃ τὸ χορὸ τοῦ κόπανου. Μὰ ὁ ταμίας τότε τοῦ εἶπε νὰ τὸν ξεφορτωθῇ.

Ὅταν ἔμως ὁ κόπανος ἄρχισε νὰ χορεύῃ στὴ ράχη του καὶ δοκίμασε τὴν καίλα ἀπὸ τὰ κτυπήματά του, πῆγε κι' ἔφερε τρέχοντας τὸ ταψὶ καὶ ἔδωκε τοῦ γέρου, καὶ δταν σταμάτησε ὁ κόπανος, τοῦ πρότεινε νὰ τὸ ἀγοράσῃ.

— Ὁχ, τοῦ ἀπάντησε ὁ γέρος, δὲν στὸ πουλάω με ὅσα καὶ νὰ μοῦ δώσης, γιατί λογαριάζω νὰ ταῖζω μ' αὐτὸ κάθε μέρα τὴ φτωχολογιά, πού ξέρω τί ὑποφέρει ἀφοῦ κι' ἐγὼ ἡμῶνα φτωχὸς τόσα χρόνια.

Κρατώντας ὁ γέρος στὸ ἕνα χέρι

τὸ ταψὶ καὶ ἀπὸ τᾶλλο τὸ κοπανάκι, γύρισε καταχαρούμενος σπῖτι του καὶ ἔζησαν με τὴ γριά του χρόνια πολλὰ ζωὴ χαρισάμενη.

Ἦταν εὐχαριστημένος ὅσο κανένας ἄλλος, γιατί με τὸ ταψάκι ἔκανε κάθε μέρα τραπέζι στοὺς φτωχοὺς καὶ με τὰ φλωριά τοῦ Φλωριά προκίζαν κορίτσια καὶ βοηθοῦσαν ὅσους εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ παράδες.

Ο γέρος ἀπὸ τὸ φόβο πού εἶχε πάρει με τὸ ἄλλαγμα τοῦ Φλωριά καὶ τοῦ ταψιοῦ, δὲν ἄφηνε τὸ κοπανάκι οὔτε στιγμὴ ἀπὸ πάνω του, ἀκόμη καὶ τὴ νύχτα πού κοιμόταν, τὸ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του.

ΠΑΝ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΗΣ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΗ

Ροδόλφος λεγόταν ὁ μονάκριβος γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Μολδαβίας, κι' ἦταν τόσο ὁμορφος, ὅσο καὶ περήφανος.

Ο βασιλιάς πατέρας του, ἤθελε πολὺ νὰ τὸν παντρεύῃ, καὶ γι' αὐτὸ προσκαλοῦσε συχνὰ στὸ παλάτι του τίς ὠραιότερες καὶ ἐξυπνότερες πριγκίπισσες τοῦ τόπου, με τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ διάλεγε καμμιά ἀπ' αὐτὲς ὁ γιὸς του γιὰ γυναῖκα του.

Τοῦ κάκου ὅμως, ὁ Ροδόλφος μιλοῦσε, γελοῦσε, τίς περιποιόταν ἑλεες, ἀλλὰ σὲ καμμιά δὲν εἶδεχνε ἰδιαίτερη προτίμηση. Ὅς πού ἀπελπίστηκε ὁ βασιλιάς καὶ μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ δύσκολος, παιδί μου, γιὰ νὰ μὴ μπορῇς τόσο καιρὸ, μέσα σὲ τόσες ὁμορφες πριγκίπισσες, νὰ διαλέξης μιὰ γιὰ γυναῖκα σου. Ἀς εἶναι, σοῦ δίνω ἕνὸς χρόνου διορία, νὰ ταξιδέψῃς καὶ νὰ βρῇς τὴ γυναῖκα πού θὰ κάνω νύφη. Κοίταξε ὅμως μὴ τυχὸν γυρίσεις ἀνύπαντρος, γιατί νὰ ξέρῃς ὅτι θὰ σὲ ἀποκληρώσω.

Μερόνυχτα ταξίδευε ὁ Ροδόλφος καθάλλα στ' ἄλογό του. Ἐν' ἀπόγευμα, περνώντας ἀπ' ἕνα ἰσκιερὸ δάσος, βρῆκε μιὰ βρύση. Ξεπέζεψε, πότισε τ' ἄλογό του καὶ ξαπλώθηκε νὰ ξεκουραστῇ κάτω ἀπὸ μιὰ τριανταφυλλιά. Δὲν εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα, δταν ἄκουσε μιὰ γλυκεῖα φωνὴ νὰ τραγουδάῃ:

Τριανταφυλλιά πού σ' ἀγαπᾶ
ἀνοίξε τώρα γιὰ νὰ βγῶ.

Τὰ κλαδιά παραμέρισαν κι' εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ ἔμπρὸς του μιὰ πενταμόρφη κοπέλλα με χρυσὰ μαλλιά καὶ ζαφειρένια μάτια. Τὸ βασιλόπουλο σηκώθηκε, τὴ βοήθησε νὰ κατέβῃ ἀπ' τὴν τριανταφυλλιά καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ κοντά του.

Ἀφοῦ μιλήσανε ἀρκετὴ ὥρα, τὴν ἀποχαιρέτησε, τῆς φίλησε τὸ χέρι κι' ἔφυγε.

Σὺν ἔμεινε μόνη, ἡ Ροδόφυλλη ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ θυμάται τὸ ὁμορφο βασιλόπουλο. Εἶχε πιά ἐντελῶς νυχτώσει, δταν σκέφτηκε νὰ τραγουδάῃ στὴν τριανταφυλλιά νὰ νοίξῃ καὶ νὰ τὴν ξαναπάρῃ.

Τριανταφυλλιά, τριανταφυλλιά,
ἀνοίξε πάλι τὰ κλαδιά.

— Δὲ μπορῶ πιά νὰ σὲ ξαναπάρω, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ τριανταφυλλιά, ἀφοῦ ἄφησες ἕνα θνητὸ νὰ σοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι.

Ἀπελπισμένη ἡ φτωχὴ Ροδόφυλλη, μὴ ξέροντας τί νὰ γίνῃ, ἀποφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τοῦ ἀλόγου τοῦ Ροδόλφου, με τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ἀφοῦ περπάτησε κάμποσο καιρὸ, βρέθηκε ἔμπρὸς στὴν πόρτα τῆς χώρας του. Ἐκεῖ βρῆκε τὸ βασιλόπουλο πού, μετανοιωμένο γιατί δὲν τὴν εἶχε ζητήσει γυναῖκα του, εἶχε πάει στὴ χώρα του νὰ πάρῃ ἀκολουθία καὶ νὰ πάῃ με πομπὴ νὰ τὴ ζητήσῃ.

Σὺν τὴν εἶδε, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε στὸ βασιλιά πατέρα του, πού με γάλη χαρὰ τὴ δέχθηκε γιὰ κόρη του, γιατί κι' ἡ Ροδόφυλλη ἦταν ἀπὸ βασιλικὴ γενεά, κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλά κι' ἐμεῖς καλότερα.

(Ἀπ' τὸ Γαλλικὸ) ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ΚΙ' ΕΓΩ

Ἐχει μιὰ ὥρα, μιὰ στιγμή, μιὰν ἀστραπή στὴ ζωὴ μας, πού ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ εἴμαστε δυὸ ἀντίθετα στρατόπεδα. Εἶναι ἡ στιγμή τοῦ γραμματοκομιστῆ.

Μόλις ὁ ἄνθρωπος με τὸ κασκέτο καὶ τὴν περιφημὴ σάκκα βάλει τὸ χέρι στὸ πόμολο τῆς ἐξώθυρας, οἱ καρδιές μας, ξεπλέκονται καὶ πέρνει ἡ κάθε μιὰ τὸ δικό της μονοπάτι. Καὶ φέρνει τόσο μακριὰ ἀπὸ τῆς ἄλλης τὸ μονοπάτι αὐτό! Μ' ἕνα πῆγμα, βρισκόμαστε κι' οἱ δυὸ μαζί στὴν πόρτα:

— Εἶναι γιὰ μένα.

— Γιὰ μένα εἶναι.

Μιὰ ἀκράτητη διπλὴ φωνὴ προσδοκίας καὶ λαχτάρας. Μὰ πρωτόγονη λάμψη στὸ βάθος τῶν ματιῶν. Ἀλήθεια, γιὰ ποῖον νὰ εἶναι τάχα; Μιὰ στιγμούλα, μιὰ ἀστραπή, σὰς τῶπα, ὅπου οἱ ἐπιθυμίες μας σταυρώνονται ὁρμητικὰ σὺν τὰ λεπίδια σπαθίων σ' ἀντίπαλα χέρια. Καὶ καμμιά μας δὲν σκέφτεται ποτὲ νὰ υποχωρήσῃ γι' ἀγάπῃ τῆς ἄλλης.

Ἐνα γράμμα, ἕνα γράμμα! Ποὺς μπορεῖ νάχῃ τόση γενναιοῦτητα;

Συχνὰ με πιάνει ἡ περιφάνεια. Κάνω πὼς δὲ με νοιάζει τάχα... Καὶ κάθουμαι ἡσυχᾶ—ἀπ' ἔξω δηλαδή—στὴ θέσῃ μου: «Υπομονή, παιδί μου, υπομονή!» κατηχῶ τὸν ἑαυτό μου. «Νά, τώρα δά, σὲ μιὰ στιγμούλα, θὰ μάθῃς. Υπομονή... Τόση βιάση! Δὲ σοῦ ταιριάζει, διάβوله!». Καὶ περιμένω ἀξιοπρεπᾶ. Μὰ τὸ βιβλίο ἡ τὸ βελόνι ἡ κάθε τι ἄλλο πού θάχῃ τὴν τύχῃ νὰ βρεθῇ στὰ χέρια μου, μπορεῖ νὰ μαρτυρήσῃ τίς σεισμικὲς δονήσεις πού ὑπομένει.

Ἐ, δὲ φυλάω καὶ πολὺ... Τὸ κλείσιμο τῆς θύρας, ἡ φωνή, ἡ σιωπὴ τῆς ἀδελφῆς μου, αὐτὸς ὁ τρόπος πού πατάει γυρνώντας, γρήγορα με κατατοπίζει. Μὰ κάθουμαι πάντα ἡσυχᾶ κι' ἀξιοπρεπᾶ «ὅπως μοῦ ταιριάζει». Κι' ἂν εἶναι γιὰ μένα, τὸ παίρνω μετριόπαθι δίχως φανταχτερὲς ἐκδηλώσεις χαρὰς. Κι' ἂν πάλι ὀχι, κάνω πὼς εἰμαι μακριὰ πολὺ, κι' οὔτε ἀντιλήφθηκα τί γίνηκε τριγύρω μου... Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ λύση φέμματα;

Μὰ εἶναι κι' ἄλλες μέρες, κι' ἄλλες φορές, πού ὁ καλὸς διανομέας ἔχει τὴ γνώση νὰ φέρῃ κάτι καὶ γιὰ τίς δυὸ μας. Ἐ, τότε εἶναι ἡ ἀδολὴ ἀσυνέπιαστος χαρὰ! δταν κρατάμε ἡ κάθε μιὰ τὸ θησαυρὸ τῆς, «αὐτὸ δικό σου, αὐτὸ δικό μου» καὶ μποροῦμε νὰ ἰδωθοῦμε ἐλεύθερα, δίχως τύψεις ἢ στραβοκοιτάγματα.

Μὰ τότε ἀρχίζει ἄλλη ἱστορία.

— Τὸ δικό μου εἶναι βερότερο!

Τὰ γράμματα ζυγίζονται προσεχτικὰ, —σὰ νάτανε κινίνο, —στὶς παλάμες. Μουτροῦνι κατσοφυιάζουν γιὰ μιὰ στιγμή. Ἡ ὑπεροχὴ εἶναι ὁλοφάνερη. Τί νὰ γίνῃ;

— Ναί, μὰ, ξέρεις... τὸ χαρτί σου εἶναι πιδ χοντρὸ. Κι' ἐπειτα... εἶσαι μεγαλύτερη.

Σωστά! Τὸ ἐπιχείρημα εἶναι γερό. Καὶ δίχως νὰ ἐπιμένω προβαίνω ἐπὶ τέλους στὸ ἀνοιγμα. Ἡ ἀδελφή μου κἀνει κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο κι' ἀρχίζουμε τὸ διάδασμα.

Καθισμένη αὐτὴ χάμω, σταυροπόδι στὸ παχὺ χαλί, ἐγὼ στὸ πλατὺ ντιβάνι, βομβίζομαστε στὴν ἀσύγκριτη ἀπόλαυση. Σωπαίνουμε καὶ διαδάζουμε... Καὶ ταξιδεύουμε μακριὰ. Μὰ κάθε τόσο γυρνᾶμε καὶ χαμογελοῦμαστε σὰ νὰ ζητᾶμε συγγνώμῃ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή. Τόσο εἶν' ἀλήθεια πὼς ὁ εὐτυχισμένος εἶναι πάντα καλύτερος!

Κάπου-κάπου ἕνα γέλιο κόβει χαρούμενα τὴ σιωπὴ. Ἡ ἀνάγνωσις σταματᾷ κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ματιές

έρωτηματικές περιέργες απ' ἐδῶ, μυστηριώδικες απ' ἐκεῖ... Ξαναδιαβά-
ζεται φωναχτά ἡ σχετική περικοπή.
Γέλια καὶ σχόλια ἀκολουθοῦν. Κι'
ἐπειτα... «ἀντίο!». Ξαναφεύγουμε
ἡ κάθε μιὰ στὸ δρόμο τὸ δικό της.

Κι' ἡ ἡσυχία, μιὰ ζεστή συμπα-
θητική ἡσυχία ποὺ δὲν εἶναι «μονα-
ξιά», μᾶς τυλίγει καὶ πάλι...
"Ἔτσι περνᾶμε, στίς μέρες τίς κα-
λές μας, ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγώ.

ΜΑΓΙΑ ΔΡΟΣΟΥ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ναι, θέλω! ἔκαμε ἡ Μπέττυ.
— Ἐλεύθερα! ἐξακολούθησε ὁ κ.
Μόρρις. Ἐφόσον συνεννοήθηκε σχε-
τικά μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὴ διευ-
θύντρια τοῦ ὀρφανοτροφείου, ἔλα εἴ-
ναι ἐν τάξει· κι' ἐσεῖς, ποὺ
εἴσθε ὁ κηδεμών της, κι' ἐ-
μεῖς οἱ ἄλλοι ὅλοι δὲν ἔχου-
με παρὰ νὰ ἀναγνωρίσουμε
τὴν ἐκλογὴ της.

— Σὲ κάθε ἄλλη περί-
πτωση κι' ἐγὼ δὲν θὰ γύ-
ρευα τίποτε καλύτερο, παρὰ
νὰ ἀναγνωρίσω τὴν ἐκλογὴ
τῆς μὲς Μάκ-Γκούρτ, εἶπε ὁ
Ριχάρδος κάνοντας μιὰ ἐπί-
σημη χαιρετούρα πρὸς τὸ
μέρος τῆς Μπέττυ. Ἀλλὰ
τούτη τὴ φορά σὰς παρα-
καλῶ νὰ μὲ συγχωρέσετε·
δὲν εἶναι δυνατόν!

— Μὰ τέλος πάντων πές
μας τὸ λόγο, ρώτησε ἡ μὲς
Μάργκαρετ, ἐνῶ ἡ Μπέττυ
ἐνοιώθε κιόλας τὰ δάκρυα
νὰ τῆς ἀνεβαίνουν στὰ μάτια.

— Ὁ λόγος εἶναι αὐτός·
Ἐγὼ ὁ ἴδιος σὺν κηδεμῶν
τῆς Μπέττυ ἐδιάλεξα ἕνα
κοριτσάκι, καὶ ἐκτὸς ἀν τὸ
παπαγαλάκι θέλει νὰ ἔχη
δυσ μικρὲς ἀδελφές...

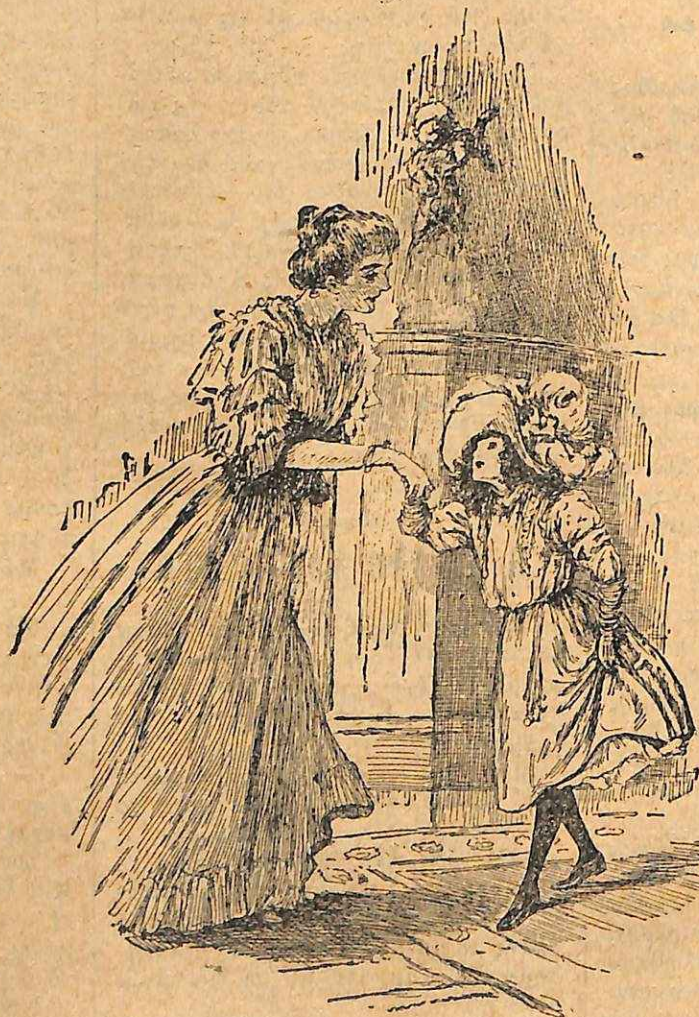
— Δὲν τὴ θέλω τὴ δι-
κή σας! φώναξε ἡ Μπέττυ
ἐτοιμὴ νὰ θυμώσει στὰ καλά.

— ὦ, ἅμα τὴν ἴδης! Εἴ-
ναι ἀκριβῶς ὅπως μᾶς τὴ
ζωγράφιζες προχθές: Μάτια
γαλανά, μαλλάκια ξανθὰ,
ροδάκια ἀντὶ γιὰ μάγουλα
καὶ κεράσια ἀντὶ γιὰ χεῖλη.
Κι' ἀκόμη τὸ καϊμένο τὸ
κοριτσάκι δὲν εἶναι μιὰ βδο-
μάδα ποὺ ἔχασε τὴ μητέρα
του. Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα πέθανε
ἀπὸ τὴ λύπη της, βλέποντας τὴ
στερημένη ζωὴ ποὺ περνοῦσε τὸ
παιδί της.

— Δὲν τὴ θέλω, ἔλεγε καὶ ξανά-
λεγε ἡ Μπέττυ. Ἐγὼ θέλω τὴ δι-
κή μου.

— Πολὺ ἄργά, ἔκανε ὁ Ριχάρδος
μὲ τραγικὸ ὄψος. Τὴν ἔστειλα κιόλας

μαζί μὲ τὴ νταντά της στὸ σπίτι
σου. Σὲ δυὸ ὥρες θὰ βρῖσκεται ἐκεῖ.
— Πῶς; διαμαρτυρήθηκε ἡ κυρία
Βὰν-Κούρτ. Τὴν ἔστειλες σ' ἕνα σπίτι
ἀσυγύριστο, δίχως ἐπιπλά! Τί ἰδέα
σοῦ ἦρθε, Ριχάρδε;..

«Ἡ Μπέττυ σήκωσε μὲ τὸ ἀριστερὰ χεῖρ τὴ φούστα της κι' ἔσφιξε μὲ τὸ δεξιὸν τὰ δάχτυλα τῆς κυρίας...»

— Μὴν συγχύζεσαι, μικρά, ἔκανε
ἡσυχά ἡ μὲς Μάργκαρετ. Δὲν τὸ βλέ-
πεις πῶς ὁ Ριχάρδος ἀστειεύεται; Τὸ
κατάλαβα ἀπ' τὰ μάτια του. Καὶ ὁ
στερα ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶπε τώρα! Πῶς
ἦταν δυνατό νὰ στείλῃ τὸ παιδί σ'
ἕνα σπίτι ἀκατοίκητο; Ὅστε μιὰ λέξη
δὲν εἶναι ἀληθινὴ ἀπ' ὅσα μᾶς εἶπε.
«ὦ, εἶμαι βέβαιη!

— Λοιπὸν δὲν εἶναι ἀλήθεια τὸ
κοριτσάκι ποὺ διαλέξατε; εἶπε ἡ
Μπέττυ σφουγγίζοντας τὰ δάκρυά
της. Δὲν ἔχετε διαλέξει κανένα;

— Ὁχι, ὄχι, ἐννοία σου, ἡσούχασε,
ἔκανε ὁ Ριχάρδος καθησυχαστικά.

— Γιατί μοῦ τὸ εἶπατε λοιπὸν;

— Γιὰ νὰ σὲ πειράξω καὶ νὰ σὲ
κάνω νὰ γελάσης. Τί, τὸ πιστεύεις
στάλῃθαι;

— Ἐέρω γώ; Ὅταν μοῦ λείει κα-
νεῖς ἕνα πράγμα... «Ε, ξέρετε λοι-
πὸν; πρόσθεσε. Ἀπὸ τώρα πιά δὲν
θὰ σὰς πιστεύω σὲ τίποτε, ὅτι κι'
ἀν μοῦ πῆτε.

— Καὶ θὰ κάνης πολὺ καλὰ! συμ-
φώνησε ἡ κυρία Βὰν-Κούρτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Εἰς ἀναζήτησιν γιαγιάς

Ἡ Μπέττυ δὲν θὰ ἡσούχα-
ζε, τὴν ἄλλη μέρα, ἀν δὲν
ἔπαιρνε μαζί της τὴν κυρία
Βὰν-Κούρτ γιὰ νὰ τῆς δείξῃ
τὸ κοριτσάκι ποὺ εἶχε δια-
λέξει. Ἡ μητέρα τῆς Μάρ-
γκαρετ βρῆκε λαμπρὴ τὴν
ἐκλογὴ τῆς προστατευομέ-
νης καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν,
μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν στὸ ὀρ-
φανοτροφεῖο, νὰ χρίσῃ πάλι
μαζί μὲ τὴ Μπέττυ νὰ τρι-
γυρίσῃ σ' ὅλα τὰ μαγαζιά
τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰγο-
ράσῃ τὰ «προικιά» τῆς και-
νούργιας της ἀδελφούλας.

Τὰ πουκαμισάκια, τὰ μι-
σοφοράκια, τὰ φουστάνια-
κια, μὰ καὶ οἱ κάλτσες, τὰ
καπέλλα καὶ τὰ παπούτσια
μπήκαν ὅλα σὲ κιβώτια καὶ
προστέθηκαν στὸν ἀμέτρητο
ἀριθμὸ τῶν κιβωτίων ποὺ ἦ-
ταν ἐτοιμα νὰ σταλοῦν στὸ
Γκρήνμπορου. Στὰ πρακτι-
κὰ αὐτὰ πράγματα ἡ μὲς
Μάργκαρετ πρόσθεσε καί με-
ρικὰ παιχιδάκια καθὼς καὶ
ἕνα ἀμαξάκι παιδικό. Ὑστε-
ρα βρῆκαν καὶ μιὰ νταντά
γιὰ τὸ μικρὸ καὶ τὴν συμ-
φώνησαν νὰ εἶναι ἐτοιμὴ νὰ
πάῃ στὸ Γκρήνμπορου μό-
λις θὰ εἶχε ἐπιπλωθεῖ καὶ
σιγυρισθεῖ τὸ σπίτι.

Δὲν ἔμενε τώρα πιά παρὰ
ἡ γιαγιά.

— Παπαγαλάκι, εἶπε μιὰ μέρα ὁ
Ριχάρδος στὴ Μπέττυ, σοῦ ἀνακά-
λυψα μιὰ γιαγιά, μὰ μιὰ γιαγιά! Τὴν
καλύτερη γιαγιά ποὺ μπορεῖς νὰ φαν-
τασθῇς.

— Ἡ γιαγιά σας εἶναι σὺν τὴν
ἀδελφὴ ποὺ μοῦ εἶχατε βρεῖ τὴν ἄλ-
λη φορά; ἔκανε ἡ Μπέττυ κοροῖ-
δευτικά.

— Ὁχι, αὐτὴ τὴ φορά μιλάω ἀ-
λήθεια, λόγο τιμῆς! Βρῆκα μιὰ για-
γιά ἀπὸ τίς πιὸ σεβάσιμες. Μιὰ κυρία
ἡλικιωμένη, μὲ ὠραία κάτασπρα μαλ-
λιά, μὲ μιὰ φωνὴ γλυκεῖα σὰ μου-
σική, καὶ μὲ γυαλιά! Σ' ἀρέσει;

— Ναι, ἀν εἶναι καὶ στάλῃθαι
ἔτσι ὅπως μοῦ τὴν περιγράφετε, εἶπε
ἡ Μπέττυ πονηρά.

— Ἰδία κι' ἀπαράλλακτη. Ἀλλως-
τε μπορεῖς νὰ τὸ κρίνης καὶ μόνι,
σου σήμερα τὸ ἀπόγευμα, ἀν θέλῃς.

— Τί παραμύθια κάθεσαι καὶ λές
στὴ Μπέττυ; ρώτησε ἡ Μάργκαρετ
ποὺ ἔμπαινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ.

— Δὲ λέω παραμύθια. Μιλῶ
πολὺ σοβαρά, εἶπε ὁ Ριχάρδος. Χθὲς
βρισκόμουν στοὺς Σάνδερσον. Τοὺς
μίλησα γιὰ τὴ Μπέττυ καὶ τοὺς
διηγήθηκα τὴν ἱστορία της. Ἐδειξαν
μεγάλον ἐνδιαφέρον. Ὅταν τοὺς εἶπα
ὅτι ζητοῦσε νὰ βρῇ μιὰ «γιαγιά», καὶ
τοὺς ἐξήγησα τί ἐννοοῦσε μ' αὐτὴ
τὴν ὀνομασία, μοῦ εἶπαν ὅτι ἐγνώρι-
ζαν ἕνα πρόσωπο ποὺ μπορούσε λαμ-
πρὰ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸ τὸ ρόλο. Μοῦ
εἶπαν τοῦ κόσμου τοὺς ἐπαίνοους γι'
αὐτήν. Εἶναι μιὰ γυναίκα ἀρκετὰ ἡ-
λικιωμένη, ὥστε νὰ ἔχη ἄσπρα μαλ-
λιά καὶ νὰ φοράῃ γυαλιά, ὅπως τὴν
ὀνειρεύεται ἡ Μπέττυ, ἀλλὰ ἀρκετὰ
νέα ὥστε νὰ μπορῇ νὰ διοικῇ τὸ
σπίτι καὶ νὰ ἐπιβάλλεται.

— Ἀν εἶναι τέτοια ὅπως τὴ λές,
τότε θὰ εἶναι ἕνα μεγάλο εὖρημα,
καὶ ἡ μαμμά κι' ἐγὼ θὰ εἴμαστε πολὺ
εὐχαριστημένες νὰ ξέρομε, ὅτι ἡ
Μπέττυ θὰ ἔχει κοντὰ της ἕνα τόσο
καλὸν ἄνθρωπο.

— Ἀφοῦ τὸ βεβαιώνουν οἱ Σάνδε-
σον, θὰ πῇ πῶς ἔτσι εἶναι. Ἐγὼ τὴν
βάξω κιόλας μὲ τὸ νοῦ μου τί ὀψη
θᾶχῃ. Θὰ φοράῃ ἕνα μακρὸ καὶ
κλειστὸ φόρεμα τῆς παλιάς μόδας
καὶ θᾶχῃ ἕνα ἐξίσου ἀρχαῖο χτένι-
σμα. Μὰ ἡ Μπέττυ θὰ τὰλλάξῃ ὅλα
αὐτὰ καὶ θὰ τὴ βάλλῃ νὰ φορέσῃ
κόκκινα, πράσινα, ὅτι χρώμα χτυ-
πάει περισσότερο. Δὲν εἶναι ἔτσι, πα-
παγαλάκι.

— Μπορεῖ τὰ χτυπητὰ χρώματα
νὰ μ' ἀρέσουν γιὰ μένα τὴν ἴδια, εἶ-
πε ἡ Μπέττυ ζωνηρά. Μὰ τὸ ξέρω ὅτι
τὰ χρώματα αὐτὰ δὲν ταιριάζουν σὲ
μιὰ γιαγιά. Ἡ δική μου θὰ φοράῃ
ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα τίς κα-
θημερινές καὶ ἕνα σταχί μεταξωτὸ
τίς Κυριακές.

— Ὅστε στάλῃθαι τὰ χτυπητὰ
χρώματα θέλεις νὰ τὰ κρατήσης γιὰ
τὸν ἑαυτὸ σου; εἶπε ὁ Ριχάρδος.

— Μπορεῖ, ἔκανε ἡ Μπέττυ δίχως
νὰ πειραχθῇ.

— Δὲ θὰ πάφῃς ἐπιτέλους νὰ βα-
σανίξῃς αὐτὸ τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι;

εἶπε ἡ Μάργκαρετ. Ἡ ἀγάπη της
γιὰ τὰ χτυπητὰ χρώματα δὲν εἶναι
κανένα κακούρηγμα, φθάνει νὰ ξέρῃ
νὰ τὰ διαλέγῃ μὲ γοῦστο καὶ στὴν
κατάλληλη περίσταση. Μίλησέ μου
ὅμως τώρα γιὰ τὴν κυρία ποὺ σοῦ
σύστησαν. Πῶς τὴ λένε καὶ ποῦ θὰ
μπορούσαμε νὰ τὴν ἴδουμε;

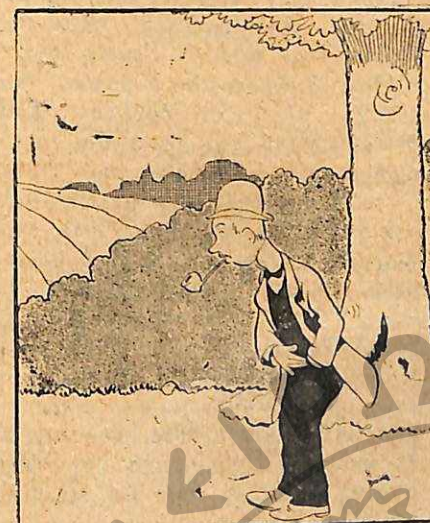
— Τὸ ὄνομά της εἶναι κυρία Κίν-
σεῦ. Εἶναι χήρα καὶ ζεῖ ὀλομόναχη.
Ἦταν ὅμως μιὰ φορά οἰκονόμος σ'
ἕνα σπίτι ποὺ ἦταν πολλὰ παιδιὰ καὶ
τώρα ζητεῖ μιὰ θέσιν ἀνάλογη. Ὅσο
γιὰ νὰ τὴν δῇτε, τίποτε εὐκολώ-
τερο. Ἡ κυρία Σάνδερσον δίνει αὐριο
ἕνα τσάϊ. Σήμερα θὰ σὰς στείλῃ
προσκλησεις γιὰ νὰ πάτε ἐσὺ καὶ ἡ
μητέρα καὶ ἡ Μπέττυ, κι' ἐκεῖ μπο-
ρεῖτε νὰ ἴδῃτε τὴν κυρία Κίνσεῦ καὶ
νὰ τῆς μιλήσετε.

Ἡ Μπέττυ ἐνθουσιάστηκε μ' αὐτὴ
τὴν πρόταση. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπρό-
κειτο νὰ συναντήσῃ τὴ γιαγιά ποὺ
ὀνειρευόταν νὰ ποκτήσῃ, θὰ πῆγαίνε
κιόλας σ' ἕνα ἐπίσημο τσάϊ, πράγμα
ποὺ δὲν τῆς εἶχε ξανασυμβεῖ ἄλλη
φορά καὶ ποὺ τὸ φανταζόταν θαυμά-
σιο. Θὰ τῆς δινόταν κιόλας εὐκαιρία
νὰ ντυθῇ ὠραία καὶ νὰ φορέσῃ τὸ
ἄσπρο της φόρεμα μὲ τὰ κόκκινα
κεντήματα ποὺ εἶχε ράψει στὴ Νέα
Ὑόρκη. Τούτῃ τὴ φορά θὰ τὸ φο-
ροῦσε δίχως ἄλλο.

Δὲν εἶχε ἰδέα τί ἦταν ἕνα «τσάϊ»
καὶ τί ἔκαναν σ' αὐτό. Πῆγε λοιπὸν
νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν κυρία Βὰν-Κούρτ
ὁδηγίες πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῇ σ' αὐ-
τὴ τὴν περίσταση.

Ἡ κυρία Βὰν Κούρτ τῆς εἶπε ὅτι
δὲν εἶχε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο παρὰ

ΠΟΣ ΑΝΑΨΕ Η ΠΙΠΑ

1. "Αχ, ἔχασα τὰ σπύρια μου... Τί ἀτυχία! — 2. Πῶς ν' ἀνάψω τώρα
τὴν πίπα μου;... — 3. "Α, νὰ! ὀρεχεται θύελλα... — 4. Μοῦ
ἀνάψε τὴν πίπα! Ὅταν θὰ τὸ διηγῶμαι αὐτό, κανέναν δὲ θὰ τὸ πιστεύῃ..."

νά χαιρετήση εύγενικά την κυρία Σάνδερσον, νά φαίνεται πρόσχαρη και νά μιλάη όσο τὸ δυνατόν λιγώτερο. Ἐπέμεινε μάλιστα σ' αὐτή τὴν τελευταία σύσταση, γιὰ τὴν Μπέττυ ἦταν κάπως φλύαρη καὶ πολλές φορές ἔλεγε ἀσυλλόγιστα ὅ,τι τῆς κατέβαζε τὸ μυαλό της.

— Νά παίρνης γιὰ παράδειγμα τὴ μητέρα μου καὶ νά κάνης ἀκριβῶς ὅ,τι κάνει καὶ ἐκείνη, εἶπε ὁ Ριχάρδος.

Αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ Ριχάρδος γι' ἀστεῖο, γιὰ τὴν ἔξερε ὅτι ἄμα ἡ Μπέττυ ἤθελε νά μιμηθῇ κάποιον, τὸ ἔκανε στὴν ἐντέλεια. Μὰ δὲν σκέφθηκε ὅτι ἡ μικρή του φίλη θὰ τῷ παίρνε στὰ σοβαρά.

Τὸ σπῆτι τῶν Σάνδερσον ἦταν ὠραιότατο καὶ στὴ Μπέττυ ἔκανε καταπληκτικὴ ἐντύπωση ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ πολυτέλεια τῶν σαλονιῶν ποὺ πέρασε ἀκολουθώντας τὴν κυρία Βάν-Κορτ καὶ τὴν κόρη της. Ἐέσβησαν σ' ἕνα ὠραῖο τουρκικὸ σαλονάκι στρωμένον μὲ παχιά χαλιά, ὅπου βρισκόταν σεβηρισμένο τὸ τσάι καὶ ὅπου ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ περιμενε τοὺς ξένους της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΥ ΣΕΣΩΚΕ ΣΕ...

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΒΑΣΑ μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ βαθειὰ συγκίνησιν ἕνα ὠραιότατο γράμμα τῆς **Δέλιας** πρὸς τὴν Διάπλασι. Μιλεῖ γιὰ τὸ «ψυχικὸ δράμα» μερικῶν ἀνθρώπων — νέων προπάντων καὶ μορφωμένων — ποὺ ἐνὶ θέλῳ, δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν πίστη ἀγνή καὶ ἀπόλυτη. Δὲν τοὺς ἀφίνει ὁ σκεπτικισμὸς καὶ οἱ διάφορες φιλοσοφικὲς θεωρίες ποὺ διαβάξουν...

Ἀλλὰ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μιλήσαμε καὶ ἄλλοτε. Καὶ δείξαμε πόσο ἀστήρικτες εἶναι αὐτὲς οἱ θεωρίες — οἱ ἀθεϊστικὲς νὰ ποῦμε, οἱ ὀλιστικὲς — ποὺ στηρίζονται τάχα στὴ θετικὴ Ἐπιστήμη, ἐνὼ ἡ ἴδια ἡ θετικὴ Ἐπιστήμη ἔχει κηρυχθεῖ μόνη τῆς ἀναρμόδια, ἀνέκτα, νὰ λύσῃ τὰ προβλήματα τοῦ Ὑπερέραν! Τί εἴπατε; ἀπὸ ποῦ ἐρχόμαστε; ποῦ πάμε; ποῖα εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς; ποῖα εἶναι ἡ πρώτη αἰτία τοῦ κόσμου; «Ἀγνοοῦμεν καὶ ἀγνοήσομεν» ἀποκρίνεται ἡ ἀληθινὴ Ἐπιστήμη. Ὁ Ὑλισμὸς — μιὰ ψευτοεπιστημονικὴ θεωρία — ἔχει πέσει πρὸ πολλοῦ. Καὶ μόνον μερικὸι ἀνόητοι, ἡμιμαθεῖς, φαντασμένοι, ἐξακολουθοῦν ἀκόμα νὰ πιστεύουν ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ἡ ὕλη, ποὺ

κανέναν δὲν τὴ δημιούργησε, ποὺ κανέναν δὲν τὴ διευθύνει, ἀλλὰ ἔγινε μόνη τῆς, κατὰ τύχην, καὶ πηγαίνει στὴν τύχην! Οἱ ἄλλοι, οἱ πρόνιοι, οἱ λογικοί, χωρίζουν ὁλωςδιόλου τὰ ἐπιστημονικὰ πράγματα ἀπὸ τὰ φιλοσοφικά, καὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι **ὁπάρχει καί, μὴ πρώτη αἰτία, ποὺ ἡ Ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς τὴ δείξῃ, ἀλλὰ ποὺ τὴ μαντεύουμε, τὴ διαισθανόμαστε καί, ὅταν φιλοσοφοῦμε ἀληθινά, τὴ βλέπουμε σὰ νὰ μᾶς τὴν ἔδειχνε αὐτὴ ἡ Ἐπιστήμη. Καὶ τὸ κατὰ αὐτὸ, ἡ πρώτη αἰτία, εἶναι ὁ Θεός.**

Τὸ φῶς ποὺ μᾶς τὸν δείχνει, βγαίνει ἀπὸ μέσα μας, ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας. Εἶναι «φῶς ἐκ τῶν ἑνδον». Καὶ τοῦτο γιὰ τὴν ψυχὴ μας ἔχει στενὴ σχέση καὶ συγγένεια μὲ τὸ Θεό. Εἶναι καὶ αὐτὴ **πνεῦμα** ὅπως Ἐκεῖνος. Εἶναι καὶ αὐτὴ ἀθάνατη καὶ αἰώνια ὅπως Ἐκεῖνος. Εἶν' ἕνα μόριο καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν οὐσία Του, ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ Του. Ἐκεῖνος μᾶς τὴν ἔδωκε, μᾶς τὴν ἐμφύσησε. Μιὰ πνοὴ Του. Ὅταν ἡ Ἀγία Γραφὴ λέγῃ ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Του», δὲν ἐννοεῖ βέβαια τὸ σῶμα του, τὸ σχῆμα του, τὴ μορφή του. Οὐτε ὁ Θεὸς ἔχει ἀνθρώπινη μορφή — μόνον μιὰ φορὰ τὴν πῆρε, ποὺ θέλησε νὰ ἐνανθρωπήσῃ — οὐτε ὁ ἄνθρωπος θεός. Ἐννοεῖ τὴν ψυχὴ του. Ναι, αὐτὴ τοῦ μοιάζει. Αὐτὴ εἶναι σὰν ἕνας μικρὸς, μικροσκοπικὸς Θεός. Καὶ γι' αὐτὸ μόνον μὲ τὴν ψυχὴ μας ἐννοοῦμε, αἰσθανόμαστε, βλέπουμε καὶ πιστεύουμε τὸ Θεό. Καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμα: Ἐχομε μὲς στὴν ψυχὴ μας γραμμένο τὸ νόμον Του, τὸ θέλημά Του. Ἐέρουμε, χωρὶς νὰ μᾶς τὸ πῇ κανένας ἀπόστολος, κανένας προφήτης, ποὺ εἶναι τὸ καλὸ καὶ ποὺ τὸ κακὸ. Ἐέρουμε τί μπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τί μπορεῖ νὰ δυσχερστήσῃ τὸν Πατέρα μας...

Αὐτὰ εἶναι τόσο καθαρὰ, τόσο ἀπλά, τόσο λογικά, μὰ καὶ τόσο γνωστά σὲ κάθε ἄνθρωπον ποὺ μιλήσῃ λίγο καὶ μὲ τὴν ψυχὴ του, ὥστε μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ λόγος τῆς ἀπιστίας ἢ τῆς δυσπιστίας μερικῶν δὲν εἶναι πάντα καὶ κυρίως ὁ σκεπτικισμὸς, οἱ φιλοσοφικὲς θεωρίες, τὰ διαδόχματα. Εἶναι ποὺ ἡ πίστις στὸ Θεὸ ἐπιβάλλει στὸν ἄνθρωπον μιὰ **ἡθικὴ**, καὶ τὴν ἡθικὴ αὐτὴ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὴν ἐφαρμόξῃ. Ἄν ἦταν μόνον ψυχὴ, μάλιστα, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦταν ἕνας ἄγγελος. Ἀλλὰ εἶναι, βλέπετε, καὶ σῶμα. Καὶ ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν ψυχὴν τοῦ μέσα σ' ἕνα σῶμα καὶ τὸν ἔφερε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Τὸ καταλαβαίνετε αὐτὸ. παιδιὰ μου;

Γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶναι μιὰ δοκιμασία. Ὅπως λέει καὶ ἡ **Δέλια** στὸ γράμμα της. Ἡ πάλη μεταξὺ Καλοῦ καὶ Κακοῦ μέσα στὸν ἄνθρωπον εἶναι αἰώνια. Καλὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θέλει ἡ ψυχὴ του, δηλαδή ὁ Θεός. Κακὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θέλει τὸ σῶμα του, ὅς ποῦμε ὁ Διάβολος. Καὶ στὴν πάλη αὐτὴ, πολλές, πάρα πολλές φορές νικᾷ τὸ σῶμα. Ἄς τὸ ποῦμε καλύτερα: νικῶν τὰ κακὰ, τὰ ταπεινὰ ἐνστικτα, ποὺ ἡ καθυπόταξή τους εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς θείας ἡθικῆς, τῆς θρησκείας. Πάρτε ὅποιο παράγγελμα τοῦ Θεοῦ θέλετε, γιὰ νὰ ἰδῇτε τί δύσκολο ποὺ εἶναι νὰ τηρηθῇ. «Ἀγάπα τὸν πλησίον καθὼς τὸν ἑαυτὸν σου — συγχωρεῖτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν — ἀγαθοποιεῖτε τοὺς κακοποιοῦντας ὑμᾶς — μὴ κλέψετε — μὴ φονεύετε — μὴ ψευδομαρτυρήσετε — ἂν ἔχετε δύο χιτῶνας, δότε τὸν ἕνα σ' ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἔχει...». Ὡ! πόσες φορές τὰ κακὰ ἐνστικτα καὶ οἱ πειρασμοὶ τῆς ζωῆς μᾶς σπρώχνουν νὰ μισοῦμε, νὰ φθονοῦμε, νὰ ἐκδικούμε, νὰ θέλουμε νὰ βγάλουμε τὸ μάτι τοῦ ἐχθροῦ μας, νὰ λέμε ψέμματα γιὰ τὸ συμφέρον μας καὶ νὰ μαζεύουμε, νὰ θησαυρίζουμε, χωρὶς νὰ λογαριάζουμε φτωχοῦς!...

Ἐρχεται λοιπὸν σιγῇ ποὺ ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου — τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, τοῦ νικημένου ἀπὸ τὸ σῶμα του, ἀπὸ τὰ ἐνστικτὰ του, ἀπὸ τὸ Διάβολο — εἶναι μεγάλη. Καὶ ἀντὶ τούτου νὰ προσέσῃ, νὰ μετανοήσῃ, νὰ προσευχηθῇ, βρίσκει εὐκολώτερον... νὰ ρηθῇ τὰ πάντα: «Ὡχ ἀδερφέ, λέει ὅλ' αὐτὰ εἶναι ψέμματα! Ὅτι Θεὸς ὑπάρχει, οὐτε ἄλλη ζωὴ, οὐτε ψυχὴ ἀθάνατη, οὐτε τίποτα! Αὐτὰ δὲν τὰ παραδέχεται... ἡ Ἐπιστήμη. Τὰ βρῆκαν οἱ ἡθικολόγοι. οἱ ἰδρυτὲς τῶν διαφόρων θρησκειῶν. Τίποτα δὲν ὑπάρχει. Ἄς χαίρομαι αὐτὴ τὴ ζωὴ, ὅς κάνω ὅ,τι θέλω, ὅ,τι μᾶρσει, καὶ ὅς μὴ μὲ νοιάξῃ γιὰ κανένα. Ἀγαπῶ; Ἀγαπῶ. Μισῶ; Μισῶ. Πῶς μπορῶ νὰγαπήσω τὸ μισητὸ μου;».

Αὐτὸς εἶναι, νομίζω, ὁ κυριώτερος λόγος ποὺ μερικὸι ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν, καὶ ποὺ ἡ πίστις μερικῶν ἄλλων ἔχει διαλείψει, λιποψυχίες, δὲν εἶναι πίστις καθαρὴ, ἀγνή, ὁλόψυχη. Ἡ δυσκολία ποὺ παρουσιάζει ἡ αὐστηρὴ τήρησις τῆς ἡθικῆς, ἡ καθυπόταξίς τῶν ἐνστικτῶν καὶ ἡ νίκη τοῦ Καλοῦ στὴν αἰώνια πάλη του μὲ τὸ Κακὸ.

Ἀλλὰ δὲν σὰς εἶπα ὅλα ὅσα εἶχα νὰ σὰς πῶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ ξαναγυρίσω.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΓΙΑΛΟ

... Καὶ τότε, μὲ τῆς θάλασσης τὴ μητρικὴν (ἁρμονία, Μέσ' στὴν ψυχὴ σου θῶναι ὁδὸς ἀφρόπληστη (εὐτυχία, Σὰ νὰ σοῦ φέρναν, στὰ νερά κρυμμένα χίλια (ἀπόδωκα...

Κ. Παλαμᾶς

Μ' ἀρέσει στοῦ χωριοῦ μας τὸ γιολό, Ἐνα ροδάτο σούρουπο τ' Ἀπρίλη, Θάλασσα. νὰ σ' ἀκούγω νὰ γελάς, Νὰ τραγουδάς, μὲ τ' ἀφαντὰ σου χεῖλη.

Μ' ἀρέσει τῶν κυμάτων σου ὁ σκοπός. Θαρρεῖς καὶ ἔχουν λαλιά, καὶ σοῦ μιλοῦν

Γιὰ ὄνειρεμένους τόπους μακρυνούς, Ποῦ τ' ἄστρα τῆς χαρᾶς ποτὲ δὲν σβοῦν

Κι' ἀγνάντια στοῦ πελάγου τὴ βοή, Ἐχῶ τις πίκρες, τοὺς καίμους — μα-

Ποῦ τῶν τῆς ζωῆς μου τὸ δέντρο. — Πῶς μὲ μεθᾶτε, τοῦ γιολοῦ τραγούδι!

Τάσος Δούσης

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΥΠΕΓΡΑΨΕ

Ἄς εἶναι εὐλογημένο τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ποὺ μοῦστελε τοῦτ' ἡ χαρὰ σήμερα. Καθένας ἔχει τὴν χαρὰν του. Ἐγὼ καὶ ἐγὼ τις δικές μου. Ἐρχονται καὶ μὲ βρίσκουν μιὰ νύχτα σιωπηλὴ, κατὰ ἀπὸ τὰ φωτεινὰ ἀστέρια, ἡ μιὰ πρωϊνὴ ἡλιοφώτιστη, τὴν ὥρα ποὺ τὸ μοσκοβολοῦ μοῦμποῦν τῆς ἀγρόπελης ἀνοίγει τὸ ματάκι του στὸ φῶς. Ἐρχονται σιγὰ καὶ ἀθόρυβα σὰν τὸ πέρασμα ἐνὸς ἀγγέλου, μπαίνουν μέσα μου καὶ μοῦ φουσκώνουν τὸ στήθος. Μιὰ μυστικὴ χαρὰ χωρὶς ἀρχὴ καὶ χωρὶς τέλος μὲ πλημμυρίζει: ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ἐ, λοιπὸν σήμερα τὸ πρωτὶ ἦρθε ἡ ἀνοιξή. Κι' ἦταν ἡ ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ ἥλιος ἀγκάλιαζε τὴ φύση καὶ ἡ βοσκοπούλα σκίαζε τ' ἀρνιά της στὸν ἀντίπερον λόφο. Θὰ μοῦ πῆτε: ἡ ἀνοιξή δὲν ἔρχεται μιὰ πρωϊνὴ ἡ μιὰ μέρα. Οὐτε θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ἂν κανεὶς ἂν ἔρχεται τὸ Μάρτη ἢ τὸν Ἀπρίλη ἢ καὶ τὸ Μάη. Ὅμως, ἐγὼ δὲν θὰ δώσω καθόλου σημασία στὸ τί θὰ πῆτε σεις καὶ θὰ ἐπαναλάβω ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ εἶπα, γιὰ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ νοιώθω. Σήμερα τὸ πρωτὶ, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ φωτεινὸς ἥλιος ἀγκάλιαζε τὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸ γαλανὸ οὐρανὸ καὶ ἡ βοσκοπούλα σκίαζε τ' ἀρνιά της στ' ἀντικρινὸ βουνό, ἦρθε ἡ ἀνοιξή. Τὴν εἶδα ἀπ' τ' ἀνοιχτό μου παράθυρο.

Δὲν ἀρνοῦμαι πῶς ἡ βελανιδιά μου ἔχει μοῦμποῦν ἀπὸ μέρες. Κι' οἱ λεῖνες στὴ βούση γενήκανε καταπράσινα καὶ οἱ μαργαρίτες πλημμύρισαν τοὺς τάφρους καὶ τὰ λιβάδια καὶ ἔχει λισαν χάμα στοὺς δρόμους καὶ τὰ μονοπάτια τοῦ χωριοῦ.

Τ' ἀηδονία ἀρχίσανε νὰ κελαῖδουν κάτω στὴν Ἀσφονα καὶ ὁ φίλος μου ὁ Ζυλόκουρας (*) ἀπουσίαζε. Καὶ λοιπὸν καὶ ἡ ἀνοιξή ἀπουσίαζε. Σὰ νὰ ποῦμε

(*) Ἄλλοῦ λέγεται τσαλαπετεινὸς ἢ ἀγριοκόκορας.

τὰ χαρτιά. τὰ συμβόλαια ἦταν γινωμένα, ἔλειπε ὅμως ἡ ὑπογραφή τοῦ βασιλιά. Ὅπου νὰ σου καὶ ἔρχεται μιὰ πρωϊνὴ ὁ βασιλιάς καὶ ὑπογράφει. Κι' ἡ ἀνοιξή ἐρχόναται σὲ στερεὲς καὶ σὲ θάλασσες. ἦρθε σήμερα τὸ πρωτὶ, τὸν εἶδα ἀπ' τ' ἀνοιχτό μου παράθυρο. Φρόπ! ἔκαμε καὶ κἀδισε μέσα στὸν κήπο. Τὰ χρωματιστὰ του πούπουλα φαντάζανε σὰν κανένα ζωτικὸ λουλούδι ποὺ πῆρε ζωὴ καὶ τὸ λουλούδι του καμάρωνε τὸ ἴδιο σὰν κορόνα βασιλιά.

Μιὰ φορὰ εἶχα μιὰ γιαγιά. Πιὸ σωστὸ θάτανε νὰ πῶ: εἶχα πολλές γιαγιάδες. Ἄν τὸ αἰσθῆμαι, ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς κάνει τὸ δισμὸ, αὐτὸ θὰ μπορούσα νὰ τὸ πῶ ἀξιόλογα. Ναι, εἶχα πολλές γιαγιάδες: ὅλες τὶς γριεὲς τοῦ χωριοῦ. Ὅταν ἐρχόταν καμμιὰ γριά σπῆτι μας γιὰ κανένα τῆς θέλημα, τῆς ἐμπαινα κοντά:

— Γιαγιά, πές μου τὴ Νεράιδα, γιαγιά, πές μου τοὺς σαράντα δράκους.

Αὐτὸ δὲ γινόταν μονάχα σπῆτι μας. Πήγαινα καὶ τὶς ἐβρίσκα στὸν τῆκα τους τις κρυαδερεὲς μέρες νὰ ξένουν μαλλιά, ἢ στὴν αὐλὴ τους μὲ τις λιανίδες νὰ γνέθουν. Ἀκόμη καὶ στ' ἀμπέλια πήγαινα σὰν ἔβλεπα νὰ βόσκει καμμιὰ τὴν κατσίκα τῆς ἐκεῖ-πέρα.

Ἡ μανία μου τοῦτ' ἡ γιὰ τὰ παραμύθια εἶχε γίνε τόσο γνωστὴ στὸ χωριό, ποὺ ἀρχίσανε νὰ τὴν ἐκμεταλλεύονται μερικὰ ἔσπεταμένα μεγαλῶτά μου παιδιὰ. Θυμᾶμαι καί τὸν Γιάννη τὸ Λισαντράκο, ποὺ ἄμα μ' ἔβλεπε, μοῦ φώναζε ἀπὸ μακριά.

— Ἐλα-δὲ, θὰ σοῦ πῶ ἕνα παραμῦθι. Κι' ἐγὼ ἔτρεχα.

— Δώσε μου ὅμως δυὸ βόλους.

— Πάρ' τους.

— Δώσ' μου καὶ τὴ ζώνη σου.

— Πάρ' τη.

— Δώσ' μου καὶ τὸ σουγιά σου.

Ὁ σουγιάς μου ὅμως ἦταν τὸ πιὸ ἀγαπημένο μου πῶγμα. Δίσταζα. Ὁ Γιάννης ξανάλεγε:

— Θὰ σοῦ πῶ τὴν Πεντάμορφη.

Ἐ, αὐτὸ πῆγαινε πολὺ πιά. Κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἔβλεπα καὶ τὸ σουγιά μου σὲ ἕνα χεῖρα.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Πεντάμορφη κατοικοῦσε σ' ἕνα γυάλινο πύργο χτισμένο ἀνάμεσα σ' ἕνα περὶβόλι μ' ὅλων τῶν λογίων τὰ φρούτα καὶ τοὺς καρπούς.

Κεῖ-μέσα βρισκόταν χιλιάδες ξωτικά ποὺλὰ ποῦχαν ὅλα τὰ χρώματα τῆς γῆς. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς χιλιάδες τὰ ποὺλὰ βρισκόταν καὶ ἕνα ποῦτανε τῆς Πενταμορφῆς ἡ μαγικὴ ἡ δύναμις.

Κι' ἂν τὸ παληκάρι ποὺ πῆγαινε νὰ βρῇ τὴν Πεντάμορφη, κατορθώνε ν' ἀνακαλύψῃ αὐτὸ τὸ ποῦλιν, ποὺ δὲν ξεχώριζε καθόλου ἀπ' τ' ἄλλα, καὶ νὰ τὸ πάρῃ μαζί του, θάπερνε μαζί καὶ τὴ Πεντάμορφη σκλάβο του.

Μιὰ ἀνοιξιὰτικὴ μέρα ποὺ κυλιόμουν πάνω στὰ βλασταρῶμένα σπερδοῦλια μὲ τὸ σκόλο μᾶς τὸ Μοῦργο, βλέπω τοῦτο τὸ μαγικὸ ποῦλιν τῆς Πεντάμορφης νὰρχεται καὶ νὰ κἀθεται στὴ βελανιδιά μας ἀπὸ κάτω. Ἦταν τὸ ἴδιο ὅπως ἀκριβῶς τόχα στὸ νοῦ μου. Ἀπὸ τότε τὸ βλέπω ταχτικά νὰρχεται νὰ μᾶς χαιρετᾷ κάθε ἀνοιξή.

Ἄν ἦταν ἄλλος στὴ θέση μου, ἴσως ν' ἀμφέβαλε ἂν εἶναι τοῦτο τὸ γνήσιο μαγεμένο ποῦλιν ἢ κανένα ἀπὸ τὶς χιλιάδες τὰ ὁμοιά του.

Ὅμως ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου, γιὰτὶ ἀλλοῶς δὲν ἐξηγεῖται τὸ πῶς, φεύγοντας κάθε φθινόπωρο, παίρνει τὶς σκέψεις μου καὶ τοὺς λογισμούς μου μαζί του.

Διαβάτης

Τ' ONEIRO ΜΟΥ

Πόσο θέλω νὰ φύγω ἀπ' τὴν πόλη! Δὲν μὲ πειράζει καὶ ἂν πῶς μου ἀφήσω ὅλες τὶς χάρες της. Θέλω νὰ πάω πιά ν' ἀκούω τὸν ἀτέλειωτο θόρυβό της καὶ ν' ἀναπνέω τὸ μολυσμένον τῆς ἀέρα.

Νὰ φύγω μακριά, σ' ἕνα χωριουδάκι ποὺ νὰ τὸ λούζουν τ' ἀφρισμένα τῆς θάλασσης κύματα, ἀνάμεσα σ' ἀπλοῦ-κούς χωριάτες.

Θέλω νὰ νοιώθω κάθε βασιλεῦμα τοῦ ἡλίου. ὅταν ὁ ὀρίζοντας χρυσοτολίζει. Νὰ πῶ ἀπὸ μιὰ βρυσούλα, κρῦο, κρυστάλλινο νεράκι.

Θέλω νὰ νοιώθω καλά τὸ ἄρωμα ποὺ χύνουν τὰ ταπεινὰ ἀγριολούλουδα. Νὰ τρώγω κοντὰ στὴν ἀμμουδιά ποὺ νὰ τὴν χαϊδεύῃ τὸ κύμα. Θέλω νὰ βλέπω πῶς τρέχουν χαρούμενα τὰ προβατάρια μὲς σ' ἐλβετὰ καταπράσινα. Ν' ἀκούω τὸ μαγικὸ σκοπὸ ποὺ ἀπλώνει τὸ γλυκόλαλο ἀηδονάκι καὶ τὸ μελαγχολικὸ τραγούδι τοῦ κότσυφα. Ἀνάμεσα σ' ἐπὶ ψηλὰ κυμαρίσια νὰ βρίσκεται μιὰ μικρὴ ἐκκλησιά. Ἡ εἰκόνα τῆς Παρθένας ποὺ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά της τὸ Σωτήρα μας, ἐνὼ στ' ἀγνὸ πρόσωπό της ζωγραφίζεται ἡ εὐσπλαχνία καὶ ἡ θλίψη, νὰναι στολισμένη μὲ τὰ ὠραιότερα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ. Καὶ μπρὸς σ' αὐτὴν νὰ καίη ἕνα καντηλάκι ἀκοίμητο καὶ εἰρηνικό...

Θέλω νὰ μὲ βροχούλα, ποὺ περῶνα νὰ σκίθῃ τὸ πέλαγος, ἔχοντας ἀπλωμένο τὸ κατάσπρον πανάκι της.

Νὰ βλέπω τὸ χλωρὸ φεγγαράκι νὰ ρίχνῃ τὶς ἀσημένιες του ἀχτίδες, καὶ τ' ἀμέτρητα ἀστέρια, νὰ τρεμοσβύνουν στοὺς θόλους τῆς κατοικίας τοῦ Πλάστη. Καὶ μέσα στὴ γαλήνη τῆς νύχτας ν' ἀκούω γλυκοὺς ἤχους βιολιοῦ...

Ναι, αὐτὸ θέλω!...

Πειραιώτικα

ΣΕ ΠΟΙΟ ΑΣΤΡΟ ΝΑΝΑΙ;

Μιὰ μεγάλη σιωπὴ ἀπλώνεται παντοῦ, τίποτα δὲν ἀκούεται.

Μόνον σιγὰ-σιγὰ βουίζει τὸ μικρὸ ποταμάκι δίπλα μου, ποὺ γαργαλίζει στὸ διόβα τοῦ τὰ βότσαλα.

Πᾶσι, πᾶσι, καὶ δὲν ξαναγυρνᾷ, ὅπως ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Κι' ἐγὼ ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα ρομβάξω. Νοιώθω τὸ σῶμα μου βαρὺ, πολὺ βαρὺ. Δίπλα στὰ πόδια μου εἶναι ἡ γατούλα μου κουλουριασμένη.

Εἶναι μιὰ ὠραία σεληνοφώτιστη νύχτα. Τὰ μικρὰ ἀστρά μοιάζουν μὲ ἀπειρα μάτια ποὺ γνέφουν μὲ τὸ σπι-δοβόλημά τους.

Ὁ οὐρανὸς μαῦρος, μοιάζει μὲ κατὰμαυρὸ βελούδο καρφωμένο μὲ διαμαντάρια. Ἐστὶ φαίνονται τ' ἀστρά. Μιὰ-μιὰ περνοῦν οἱ σκέψεις αὐτὲς ἀπ' τὸ νοῦ μου.

Νά, τώρα φτάνει τὸ νῆμα τῆς σκέψης μου στὸν ἀδελφοῦλή μου ποὺ ἡ

Γοητεία (ὡς ἔλθῃ λοιπὸν ὁ θεὸς σου νὰ μοῦ τὰ πῆ) ἐνέκρινε ψευδώνυμα τῆς νέας μου φίλης· εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἰδρυση τοῦ Συλλόγου καὶ περιμένω) **Ὁρτανσίαν** (ναί, γιὰ σένα ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμο πού λές· ξανάστειλε καὶ τὸ φύλλο) **Γρεναδιέρον** (θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴ σειρὰ του καὶ θὰ σοῦ πῶ· δὲν ξέρω καλὰ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι Σύλλογος ἀνηλίκων δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐναγνώρισμένο σωματεῖο)· τί σοῦ εἶπε ὁ πατέρας σου; νὲ μετὰ ἐφίλον; **Θάλην Βλαστὸν** (ποιητικώτατο τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν "Ἀνοιξή" πολὺ καλὴ ἡ Συλλογὴ σου γιὰ πρώτη φορὰ· ὅλες σχεδὸν τίς Πνευμ. Ἀσκήσεις πού δημοσιεύει, διερθεῖν, ὡστε μὴν κρίνῃς ἀπὸ αὐτό) **Ρωμαντικὴν Ζωὴν** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινε μετὰ χαρᾶς) **Θέλμαν** (ναί, ἐσημείωσα καὶ τὸ ὄχι ξο-σπᾶθμά σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ· εἶσαι πολὺ καλὴ πού θὰ φροντίσῃς ἀκόμα κι' ὅταν ἔλθῃς ἐδῶ) **Κέρινον Κούκλαν** (σὰς περιμένω μετὰ χαρᾶς) **Φωτεινὸν Σκοτάδι** (περαστικά!) **Δικηγορίαν, Χαραυγὴν τ' Ἀπρίλη, Δεκαπενταετὴ Ὀνειροπόλον, Ἀστὴρον τῆς Κερκύρας** κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Μαΐου, θάπαντῶσθ στο ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Ἰουλίου.

276. Δεξιόγραφος

Ἐπίσημο καὶ μεγαλοπρεπές —
Γάμος, κηδεῖα, λιτανεῖα πᾶς —
Μ' ἑλληνικὸ νησάκι ἐνώνεται.
Καὶ δυνατὸς Ρωμαῖος δηλώνεται.
Πανσὲς

277. Συλλαβόγραφος

Γράμμα, μόριο, πλανήτης
Κι' ἄλλο ἓνα γράμμα, κοίτα!
Ξεσηκώνουν τοὺς ἐργάτες
Νὰ μὴν κάνουνε δουλειά.
Μ' ἀπὸ τί νομίζεις, λῦτα;
Ἄραγε ἀπὸ τεμπελιά; ..

Δεκαεπταετῆς Ὀνειροπόλος

278. Στοιχειοτονόγραφος

Τῆς θάλασσας τὸ κύμα στεφανώνει,
Ὁ λύτης μ' ἓνα γράμμα τὸ ἐνώνει,
Τὸν τόνο του τὸν πᾶει πῶς ψηλά.
Καί, νὰ μὴν πέσῃ μέσα, τὸ πηδᾶ.
Λευκάτας

279. Μεταγραμματισμός

Κοίταξε μὴ μετὰ πειράξης —
Μὲ τί χάρις κολυμπᾷ!
Ἀλλὰ γράμμι' ἀν' μου ἀλλάξης,
Ὅλοστρογγυλὸς θὰ βγῶ.
Βραϊλιάννα

280. Δικτυωτὸν

***** = Ἀρχαία πόλις
***** = Νῆσος τοῦ Ἰονίου
***** = Ὀμηρικὴ βασιλόπαις
***** = Ὀροσειρά.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Κυρὰ Φροσύνη

281. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Μυθολογικὸν τέρας
2 4 3 2 6 = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας
3 2 3 9 0 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
4 1 9 0 = Μέρος τοῦ σώματος.
5 6 4 0 = Πτηνὸν
6 7 8 6 = Ἄνεμος
7 1 3 9 0 = Ψάλλεται
8 4 0 0 2 6 = Μεγάλῃ χώρᾳ
9 3 6 8 = Καθ' ἕπνον
0 6 7 8 6 = Ἐρπετὸν
Πεταλουδίτσα

282. Ἐπιγραφή ἐκ Διπλῆς Ἀκρο-

στιχίδος.

* * Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἐκά-
* * στης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
* * ξων, τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν
* * ἀστερίσκων, ἀποτελοῦν Ἐπιγρα-
* * φὴν, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνά-
* * γνῶσις: 1, Θαλασσινόν· 2, Σχολι-
κὸν ἐπιπλόν· 3, Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος
ἡ ἅγιος· 4, Ἀρχαία βασίλισσα· 5, Μή-
τηρ ἡρώος ἡμιθέου· 6, Μετεωρολογικόν.
Μέντιον

283. Φωνηεντόλιπον

τ - κλς - ννμ - πολπντ

Ἥχῳ τοῦ Μαινάλου

284. Γρίφος

η - 3 ε - ε $\frac{K}{T}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

Σεληνιώτικος Ὀρίων

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9

101. Ἀλήθεια (ἄλλη, θεία). — 102. Χίος· Ἰος. — 103. Ἰερὸν· Ἰέρων. — 104. Ἡ πλάτη, τὸ πλάτος.

105. ΗΡΑ ΕΚΑΒΗ ΠΡΟΚΡΙΣ ΥΠΟΚΛΙΣΙΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΟΝ 106. ΑΡΙ-ΣΤΟΦΑΝΗΣ (ραφανίς, ἰ-στιοφόνον, στατήρ, τά-φρος, ὄροφί, φανός, νιφάς, Ἥρα). — 107-109. 1. Πιτμς (ποταμός) τμς (τίμιος) τμ (τιμὴ) ρμ (ρῶμη) ρξ (ρύαξ). 2. γος (ἀργός) γλς (γέλως) γλν (Γέλων) λν (λέων) λμν (λειμών). 3. λς (αὐλός) κλς (καλός) κς (ἀ-κίς) κρ (Κάρ) κθρ (κιδάρα). — 110. Πᾶν Π Α μέτρον ἄριστον. Ἡ ἀνάγνωσις Μ Ν κατὰ στίχον ἐκ τῶν ἄνω βου Ε Τ στροφιδόν. (ΠΑρύσσει, ΜΝη-Ο Ρ μοσύνη, ἜΤος, ὈΡάτιος, ΝΑυ-Ν Α σικᾶ, ἸΡλανδία, ΣΤουτγάρδη, Ι Ρ ΝΟρηγία). — 111. Καὶ παρὰ μν-Σ Τ σὶ χάρις ἐστί. — 112. Τὰ ἐν οἴκῳ Ν Ο μὴ ἐν δήμῳ (Τὰ ἐν κτ, ὅμοι, ἐν δι μο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—296]

Πρωτοπαίνοντας στο μυριοστόλιτο σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ δ-λους-ες καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Γρά-ψατε: Δνῖα Ἀκριβή Κ. Σούστα, Πραξι-τέλους 85, Πειραιᾶ, διὰ:

Ἀῦρα τοῦ Ζεφύρου

[ΑΓ'—297]

Σφίγξ, μὴ με φοβερίζεις· ἄδικος ὁ κό-πος σου· δὲν εἰμαι αὐτὸς πού νομίζεις. Πάντως σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰς εὐχὰς σου.
Ναπολέων

[ΑΓ'—298]

Εὐχαριστῶ θερμὰ δούσε θέλησαν νὰ μοῦ εὐχηθοῦν γιὰ τὸν ἐρχομό μου στὴν Ἑλ-λάδα. Λόγοι ἀνώτεροι μ' ἀναγκάζουν νὰ σταματήσω ἀλληλογραφία.

Μακεδονικὸν Ἐντελβᾶϊς, εὐχαριστῶ. Τελευταῖο σου γράμμα δὲν ἔλαβα· ἴσως τὸ πάρω στὴ Σπάρτη.

Ἀτθίς, θέλω νὰ δικαιολογήσω τὴ σιω-πὴ μου· μὰ πῶς; Ἀγριολούλουδο

[ΑΓ'—299]

Πονεμένο Χαμόγελο, εὐχαριστῶ. Ποιὰ ἡ Δ/σίς σας γιὰ νὰ στείλω δική μου;
Μποέμ

[ΑΓ'—300]

Ζάν Μυρά, με θυμᾶσαι; Φραϊλὶχ μου, τί κάνεις;
Ὀριέττα

[ΑΓ'—301]

«ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ»

Ἔδρα ἐν Λευκωσίᾳ (Κύπρον)

Πρόεδρος: Πεταχτὴ Πεταλουδίτσα· Ἀντιπρόεδρος: Μυστικὸς Ἀστυνό-μος· Γραμματεὺς: Πληγωμένος Ἀετός. Ταμίας: Ἰδεώδης Ἰππότης· Μέλη: Ὀλιμμένη Ψυχὴ· Ἀντιπρόσωπος Λογδι-νου: Ἐξυπνο Κυπριωτάκι.

Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπρόσωποι. Ζητή-σατε καταστατικόν. Δ/σις (ΑΓ'—97).

Δ' Διαγωνισμός

Ποῖον ὄνομα θὰ ἐδίξετε στοὺς σύλλογο καὶ γιατί; Συμμετοχὴ τρίπραχμος. Προθε-σμία τρίμηνος. Βραβεῖα 10! Περιμένονταν ἀπὸ ὅλους-ες. Δ/σις (ΑΓ'—97).

[ΑΓ'—302]

Διαπλασοπούλες, περιμένω ἀνυπομόνωσ γράμμα σας στὴν (ΑΓ'—190).

Μαντὰ Μαυρογένους

[ΑΓ'—303]

Σούξη, συγγνώμην· θύμωσες πολὺ; με-τανόησα ὅμως· με συγχωρεῖς;
Μουζούκιν

[ΑΓ'—304]

Λεοντιδέα, δὲν εἰμαι Ὑπερφυσικός Μπεμπές. Ἐοῦ εἶσαι Ἀλ. Μελετ.
Σταῦρος Δ.

[ΑΓ'—305]

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ μας. Βρα-βεύουμε: Ναυτοπούλα, Πανσέ. Λοι-ποὺς εὐχαριστοῦμε.

Παπαρούνα, Ὁρτανσία

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στο ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἓνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μετὰ 400 του σελίδες, μετὰ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μετὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα τὸν Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932, πού ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιροκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-λευθῇτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ